



บทที่ 3

องค์ประกอบและเกณฑ์ในการให้ข้าราชการตำรวจออกจากราชการ

การออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนไทย

ในระบบราชการพลเรือนไทยนั้น เมื่อบุคคลใดเข้ารับราชการแล้ว ย่อมมีหลักประกันความมั่นคงในอาชีพราชการอยู่อย่างหนึ่ง ในข้อที่ว่า ข้าราชการผู้ปฏิบัติงานจะไม่ถูกกลั่นแกล้งให้พ้นจากสภาพการเป็นข้าราชการหรือถูกออกจากราชการ ซึ่งต่างจากระบบการทำงานในธุรกิจเอกชน โดยอาจจะเสี่ยงต่อการออกจากราชการได้ง่ายกว่าการรับราชการ การที่ข้าราชการผู้ใดจะพ้นจากสภาพการเป็นข้าราชการหรือถูกออกจากราชการในกรณีใดนั้นย่อมเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในบทบัญญัติแห่งกฎหมายซึ่งได้แก่ พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และ พ.ร.บ. บำเหน็จบำนาญ พ.ศ. 2494 โดยอาจแยกได้เป็นกรณีต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

1. ตาย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ การตายย่อมทำให้สิ้นสภาพบุคคล ซึ่งย่อมมีผลต่อการสิ้นสภาพการเป็นข้าราชการด้วย
2. พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ ซึ่งได้แก่เกษียณอายุเมื่อมีอายุครบ 60 ปีบริบูรณ์ อันเป็นการพ้นจากราชการโดยผลของพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ
3. ลาออก การลาออกในกรณีนี้เป็นเรื่องความสมัครใจของข้าราชการ โดยข้าราชการผู้ประสงค์จะลาออกจะต้องยื่นหนังสือขอลาออกต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปชั้นหนึ่ง และการลาออกจะมีผลสมบูรณ์ต่อเมื่อผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตาม ม.52 ได้อนุญาตการลาออกนั้นแล้วหากข้าราชการผู้ใดยื่นใบลาออกและหยุดราชการไปก่อนที่จะได้รับอนุญาต ถือว่าเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการซึ่งมีโทษผิดวินัย

อย่างไรก็ดีมีข้อยกเว้นในกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญลาออกเพื่อดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือเพื่อสมัครรับเลือกตั้ง การลาออกจะมีผลนับตั้งแต่วันที่ข้าราชการผู้นั้นขอลาออก

นอกจากนี้ การลาออกของข้าราชการอาจถูกยับยั้งได้ ถ้าผู้มีอำนาจสั่งอนุญาต เห็นว่าจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ราชการ จะยับยั้งการอนุญาตให้ลาออกไว้เป็นเวลาไม่เกิน 3 เดือน นับแต่วันขอลาออกก็ได้

อนึ่ง สำหรับในกรณีการลาออกของข้าราชการโดยความสมัครใจนี้ ถ้าข้าราชการผู้นั้นลาออกเมื่อมีอายุครบ 50 ปีขึ้นไป ก็มีสิทธิที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญเหตุสูงอายุด้วย¹

4. ให้ออก การให้ออกในกรณีนี้เป็นกรณีที่ถูกล้างให้ออกจากราชการอันเป็นผลทำให้พ้นจากสภาพการเป็นข้าราชการ ซึ่งอาจจะแยกออกได้เป็นกรณีต่าง ๆ ดังนี้ คือ

- 4.1 ให้ออกระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ² กรณีนี้เป็นการให้ออกสำหรับ

¹ "พ.ร.บ. บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494," ม. 13

² "พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535," ม. 54

ผู้ที่ได้รับการบรรจุเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใด ผู้นั้นต้องเข้าทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งนั้นตามเวลาที่กำหนดในกฎ ก.พ. ก่อนเมื่อครบกำหนดระยะเวลาแล้ว หากผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตาม ม.452 พิจารณาจากรายงานของผู้บังคับบัญชา เห็นว่าผู้นั้นมีคุณสมบัติไม่ดี ไม่มีความรู้ หรือไม่มีความสามารถเหมาะสมที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้ง และเห็นว่าไม่ควรให้รับราชการต่อไปก็จะสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ โดยการให้ออกจากราชการในกรณีนี้จะมีผลนับตั้งแต่วันออกคำสั่งเป็นต้นไป และมีผลเสมือนหนึ่งว่าผู้นั้นไม่เคยเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ แต่ทั้งนี้ไม่กระทบกระเทือนถึงการปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือการรับเงินเดือน หรือผลประโยชน์อื่นใดที่ได้รับจากทางราชการในระหว่างที่ผู้นั้นทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

4.2 ให้ออกเพราะขาดคุณสมบัติของการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญการให้ออกในกรณีนี้อาจแยกได้เป็น 3 กรณี คือ

ก. ให้ออกเพราะปรากฏภายหลังว่าขาดคุณสมบัติทั่วไปของการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตาม ม.30 เช่น คุณสมบัติทั่วไปของผู้เข้ารับราชการจะต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี เป็นต้น

ข. ให้ออกเพราะปรากฏภายหลังว่าขาดคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น โดยไม่ได้รับอนุมัติจาก ก.พ. ก่อนตาม ม.63 เช่น วุฒิปริญญา หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือ ประสิทธิภาพในการทำงาน

ค. ให้ออกเพราะขาดคุณสมบัติตาม ม.30 (1), (4), หรือ (5) คุณสมบัติตาม ม.30 (1) คือ มีสัญชาติไทย ม.30 (4) ได้แก่ ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งข้าราชการการเมือง และ ม.30 (5) คือ ไม่เป็นผู้มีกายภาพพลภาพจนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ไร้ความสามารถ หรือจิต - พันเพื่อนไม่สมประกอบ หรือเป็นโรคตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. การให้ออกในกรณีนี้เป็นกรณีที่ให้ข้าราชการผู้ขาดคุณสมบัติออกโดยให้ได้รับบำเหน็จบำนาญ เหตุทดแทน

4.3 ให้ออกเพราะหย่อนความสามารถ ประพฤติไม่เหมาะสมหรือบกพร่องในหน้าที่ราชการ การให้ออกในกรณีนี้เป็นเรื่องของการให้ออกจากราชการเนื่องจากข้าราชการหย่อนความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือบกพร่องในหน้าที่ราชการ ซึ่งถ้าให้ข้าราชการผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ โดยมีการตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนและผลการสอบสวนปรากฏว่า เห็นควรให้ออกจากราชการ สำหรับข้าราชการผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการในกรณีนี้มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญ เหตุทดแทนได้ด้วย

4.4 ให้ออกเพราะมีมลทินมัวหมอง เป็นกรณีที่ให้ออกเนื่องจากข้าราชการถูกกล่าวหาว่า

กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งได้มีการสอบสวนโดยคณะกรรมการสอบสวนแล้ว แต่การสอบสวนไม่ได้ความว่ากระทำผิดที่ถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก แต่มีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนนั้น และถ้าจะให้รับราชการต่อไปอาจจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ อย่างไรก็ดี ข้าราชการผู้ถูกลงโทษให้ออกในกรณีนี้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ เหตุทดแทน เช่นเดียวกับการให้ออกในข้อ 4.3

4.5 ให้ออกจากราชการไว้ก่อน เป็นกรณีให้ออกจากราชการชั่วคราว สำหรับข้าราชการที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา วันแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ ซึ่งถ้าให้ข้าราชการผู้นั้นคงอยู่ในหน้าที่ราชการอาจเกิดการเสียหายแก่ราชการ นอกจากนั้นถ้าเห็นว่าการดำเนินการสอบสวนจะไม่แล้วเสร็จไปโดยเร็ว ก็ให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการไว้ก่อนได้เพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณา

4.6 ให้ออกเพราะไม่อยู่ในฐานะที่จะปฏิบัติราชการได้ การให้ออกในกรณีนี้ มิใช่เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความไม่เหมาะสมหรือกระทำผิดวินัย แต่เป็นกรณีที่ข้าราชการผู้นั้นไม่อยู่ในฐานะที่จะปฏิบัติราชการได้ ซึ่งได้แก่กรณีต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

- ก. ให้ออกในกรณีที่ข้าราชการผู้นั้นสมัครไปปฏิบัติงานใด ๆ ตามความประสงค์ของทางราชการ
- ข. ให้ออกในกรณีที่ข้าราชการผู้นั้นต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก
- ค. ให้ออกในกรณีที่ข้าราชการผู้นั้นไปรับราชการทหารตามกฎหมาย ว่าด้วยการรับราชการทหาร
- ง. ให้ออกในกรณีที่เจ็บป่วยไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ราชการได้โดยสม่ำเสมอ และผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจตาม ม.44 เห็นสมควรให้ออกจากราชการ โดยให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน

โดยสรุป การให้ออกจากราชการดังกล่าวข้างต้นนั้น เป็นกรณีที่กำหนดไว้ในบทบัญญัติแห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน นอกจากนั้นยังมีกรณีที่ให้ออกจากราชการ ตามที่กำหนดไว้ใน พ.ร.บ. บำเหน็จบำนาญ พ.ศ. 2494 ซึ่งได้แก่ ให้ออกจากราชการเพราะเลิกหรือยุบเลิกตำแหน่งอันเป็นการให้ออกจากราชการโดยไม่มีความผิด หรือออกตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือทหารออกจากกองหนุน บัณฑิต

5 กรณีถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก การพ้นจากสภาพการเป็นข้าราชการ

ในกรณีนี้เป็นการออกจากราชการเพราะมีเหตุเสียหายเนื่องจากกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและปรากฏผลจากการสอบสวนว่าได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยจะต้องได้รับโทษ ให้ออกปลดออก หรือไล่ออก แล้วแต่กรณี สำหรับโทษไล่ออกนั้นถือว่าเป็นโทษที่หนักที่สุด ส่วนโทษปลดออกมีความรุนแรงลดหย่อนลงมา แต่มีผลเหมือนกันในข้อที่ว่า ผู้ถูกลงโทษไล่ออก หรือปลดออกไม่มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญ ส่วนโทษให้ออกนั้นเป็นโทษที่ต่ำสุดเมื่อเทียบกับโทษไล่ออกและปลดออก ทั้งนี้โดยมีบทบัญญัติของกฎหมายกำหนดไว้ว่า เมื่อมีเหตุอันควรลดหย่อนโทษ จะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษได้แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าโทษให้ออก อย่างไรก็ตามข้าราชการผู้ถูกลงโทษให้ออกในกรณีนี้ แม้ว่าจะอยู่ในข่ายของการออกเพราะเสียหายเนื่องจากกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ยังมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการ

ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการออกจากราชการ

การสิ้นสภาพการเป็นข้าราชการโดยการออกจากราชการนั้น มีข้อสังเกตที่ควรคำนึงอยู่บางประการดังนี้ คือ

1. การสั่งอนุญาตการลาออกของข้าราชการนั้น ผู้บังคับบัญชาต้องสั่งอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร การสั่งอนุญาตด้วยวาจาหาผลตามกฎหมายไม่
2. การลาออกในกรณีอื่น ๆ นอกจากการลาออกเพื่อดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือเพื่อสมัครรับเลือกตั้ง แต่เดิม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2497 ให้ผู้บังคับบัญชายับยั้งการลาออกได้ไม่เกิน 1 ปี แต่ตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ให้ยับยั้งการลาออกได้ไม่เกิน 3 เดือน ทั้งนี้เนื่องจากเห็นว่าเมื่อข้าราชการผู้นั้นไม่ประสงค์จะอยู่รับราชการต่อไปแล้ว ก็ไม่สมควรที่จะหน่วงเหนี่ยวไว้
3. การออกจากราชการสำหรับข้าราชการตั้งแต่ระดับ 10 ขึ้นไป จะต้องนำความกราบบังคมทูล เพื่อทรงมีพระบรมราชโองการให้พ้นจากตำแหน่ง

การออกจากราชการของข้าราชการตำรวจไทย

ในส่วนของข้าราชการตำรวจนั้น เนื่องจากการบริหารงานบุคคลของข้าราชการตำรวจจะต้องยึดถือระเบียบข้าราชการพลเรือน และ พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการตำรวจ ดังนั้น การออกจากราชการของข้าราชการตำรวจจึงมีส่วนใกล้เคียงกับข้าราชการพลเรือน และการที่ข้าราชการตำรวจผู้ใดจะพ้นสภาพการเป็นข้าราชการตำรวจ หรือถูกออกจากราชการ ในกรณีใด ๆ ย่อมเป็นไปตามกฎหมายอันได้แก่ พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521 และ พ.ร.บ. บำเหน็จบำนาญ พ.ศ. 2494 โดยอาจ

แยกได้ เป็นกรณี ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ตาย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ การตายย่อมทำให้สิ้นสภาพบุคคล ซึ่งย่อมมีผลต่อการสิ้นสภาพการเป็นข้าราชการด้วย

2. พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ซึ่งได้แก่การเกษียณอายุเมื่อมีอายุครบ 60 ปีบริบูรณ์ อันเป็นการพ้นจากราชการตาม พ.ร.บ. บำเหน็จบำนาญ

3. ได้รับอนุญาตให้ลาออกตามมาตรา 49

4. ถูกสั่งให้ออกตามมาตรา 34 มาตรา 48 มาตรา 50 มาตรา 51 มาตรา 52 หรือมาตรา 53

5. ถูกสั่งลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจ

วันออกจากราชการตาม (4) และ (5) ให้เป็นไปตามระเบียบที่ ก.ตร. กำหนด การออกจากราชการของข้าราชการตำรวจ เฉพาะผู้ที่ต้องรับราชการตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร ให้เป็นไปตามกฎหมายนั้น

ผู้ที่ได้รับบรรจุเข้าเป็นข้าราชการตำรวจผู้ใด หากภายหลังปรากฏว่าขาดคุณสมบัติทั่วไป ตามมาตรา (41) หรือขาดคุณสมบัติ เฉพาะสำหรับตำแหน่งตามมาตรา 20 ตั้งแต่ก่อนได้รับการบรรจุ ให้ผู้สั่งบรรจุตามมาตรา 22 สั่งให้ออกจากราชการ แต่ทั้งนี้ไม่กระทบกระเทือนถึงการใด ที่ผู้นั้น ได้ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่และการรับเงินเดือน หรือผลประโยชน์ใดที่ได้รับจากราชการก่อน มีคำสั่งให้ออกนั้น และถ้าการเข้ารับราชการเป็นไปโดยสุจริตแล้วให้ถือว่าเป็นการสั่งให้ออกเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ เหตุทดแทนตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

ข้าราชการตำรวจผู้ใดประสงค์จะลาออกจากราชการ ให้ยื่นหนังสือขอลาออก ต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปชั้นหนึ่ง ถ้าเป็นข้าราชการตำรวจตำแหน่งตั้งแต่ผู้บังคับบัญชาหรือเทียบผู้บังคับบัญชาลงมา ให้อธิบดีหรือผู้บังคับบัญชาซึ่งอธิบดีมอบหมายเป็นผู้พิจารณาและสั่งอนุญาตให้ออกจากราชการ แต่ถ้าเป็นข้าราชการตำรวจตำแหน่งตั้งแต่ผู้ช่วยผู้บัญชาการหรือเทียบผู้ช่วยผู้บัญชาการขึ้นไป ให้รัฐมนตรีเป็นผู้พิจารณาและสั่งอนุญาตให้ออกจากราชการ

ในกรณีที่ข้าราชการตำรวจขอลาออกเพื่อดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือเพื่อสมัครรับเลือกตั้ง ให้การลาออกมีผลตั้งแต่วันที่ผู้นั้นขอลาออก

นอกจากนี้ตามวรรคสอง ถ้าอธิบดีหรือผู้บังคับบัญชาซึ่งอธิบดีมอบหมาย หรือรัฐมนตรีแล้วแต่กรณี เห็นว่าจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ราชการ จะยับยั้งการอนุญาตให้ลาออกไว้เป็นเวลาไม่เกินสามเดือนนับตั้งแต่วันที่ขอลาออกก็ได้

ผู้มีอำนาจตามมาตรา 26 มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการตำรวจออกจากราชการเพื่อรับ - บำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการได้ แต่ในการสั่งให้ออกจากราชการ

เพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน นอกจากให้ทำได้ในกรณีที่ระบุไว้ในมาตราอื่นแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือในกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจ หรือกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการแล้วให้ทำได้ในกรณีต่อไปนี้ด้วย คือ

(1) เมื่อข้าราชการตำรวจผู้ใดเจ็บป่วยไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ราชการของตนได้โดยสม่ำเสมอ ถ้าผู้มีอำนาจดังกล่าวเห็นสมควร ให้ออกจากราชการแล้ว ให้สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการได้

(2) เมื่อข้าราชการตำรวจผู้ใดสมัครไปปฏิบัติงานใด ๆ ตามความประสงค์ของทางราชการ ให้ผู้มีอำนาจดังกล่าวสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ

(3) เมื่อข้าราชการตำรวจผู้ใดขาดคุณสมบัติทั่วไปตามมาตรา 41 (1) (4) หรือ (5) ให้ผู้มีอำนาจดังกล่าวสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ

เมื่อข้าราชการตำรวจผู้ใดหย่อนความสามารถด้วยเหตุใดในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการของตน หรือประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือบกพร่องในหน้าที่ด้วยเหตุใด และถ้าผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ตำแหน่งผู้กำกับการหรือเทียบผู้กำกับการขึ้นไปเห็นว่า ถ้าให้ผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ก็ให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนโดยไม่ชักช้า ในการสอบสวนนี้จะต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำพยานหลักฐานเข้าสืบแก้ข้อกล่าวหาด้วย เมื่อได้มีการสอบสวนแล้ว ถ้าคณะกรรมการหรือผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาเห็นว่าสมควรให้ออกจากราชการ ก็ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการเสนอเรื่องตามลำดับจนถึงผู้มีอำนาจตามมาตรา 26 ในกรณีที่ผู้มีอำนาจตามมาตรา 26 พิจารณาเห็นว่าสมควรให้ออกจากราชการ ถ้าผู้ถูกกล่าวหาเป็นข้าราชการตำรวจตั้งแต่ชั้นประทวนลงมา ก็ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา 26 สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนได้ แต่ถ้าผู้ถูกกล่าวหาเป็นข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร ก็ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา 26 ส่งเรื่องให้อนุกรรมการสามัญประจำกระทรวง ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนพิจารณา ในกรณีที่อนุกรรมการสามัญประจำกระทรวงมีมติให้ผู้นั้นออกจากราชการ ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา 26 สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนได้

เมื่อข้าราชการตำรวจผู้ใดถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และได้มีการสอบสวนตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจแล้ว การสอบสวนไม่ได้ความว่ากระทำผิดที่จะถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก แต่มีมลทินหรือมัวหมอง ในกรณีที่ถูกลสอบสวนนั้นซึ่งจะให้รับราชการต่อไป อาจจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ก็ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา 26 สั่งให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน ทั้งนี้ ให้นำมาตรา 51 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

เมื่อข้าราชการตำรวจผู้ใดต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดที่ได้

กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ ซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก ผู้มีอำนาจตามมาตรา 26 จะสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนก็ได้

การออกจากราชการของข้าราชการตำรวจตั้งแต่ผู้บังคับการหรือเทียบผู้บังคับการขึ้นไป หากเป็นกรณีตามมาตรา 46 (1) (2) และ (3) ให้นำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงทราบ แต่ถ้าเป็นการออกจากราชการตาม (4) และ (5) ให้นำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงมีพระบรมราชโองการให้พ้นจากตำแหน่งนับแต่วันออกจากราชการ

การพ้นจากตำแหน่งของข้าราชการตำรวจตำแหน่งอธิบดี ให้นำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงมีพระบรมราชโองการให้พ้นจากตำแหน่งนับแต่วันออกจากราชการ

ในการที่จะสั่งให้ข้าราชการออกจากราชการนั้น นอกจากเป็นกรณีที่ข้าราชการตำรวจกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงออกจากราชการแล้ว ยังมีการสั่งให้ข้าราชการออกจากราชการเพราะเหตุอื่น ๆ อีกหลายประการ แม้ว่า ในการรับราชการนั้นจะต้องคำนึงถึงหลักความมั่นคงในการดำรงสถานภาพ (Security of tenure) โดยจะไม่ต้องออกจากราชการด้วยเหตุผลส่วนตัวของผู้บังคับบัญชาหรือเหตุผลทางการเมือง แต่ในขณะเดียวกันทางราชการก็ต้องการที่จะได้คนดีมีความรู้ความสามารถไว้ใช้ในราชการ และจะต้องให้คนไม่มีวินัยหรือหย่อนความสามารถออกจากราชการไป เพื่อรักษามาตรฐานความประพฤติของข้าราชการ เพื่อรักษาชื่อเสียงของทางราชการ ศรัทธาของประชาชนที่มีต่อข้าราชการและทางราชการ และเพื่อจะได้นำคนใหม่ที่เป็นคนดีมีความรู้ความสามารถเข้ามาแทนด้วย จึงได้มีการกำหนดเหตุในการสั่งให้ข้าราชการออกจากราชการไว้หลายประการภายใต้เหตุผลดังกล่าวข้างต้น ในบทนี้จะกล่าวถึงเฉพาะการให้ออกจากราชการเพราะเหตุเกี่ยวเนื่องกับวินัย ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้คือ

- 1) การให้ออกเพราะประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ หรือบกพร่องในหน้าที่
- 2) การให้ออกเพราะมีมลทินหรือมัวหมอง
- 3) การให้ออกเพราะต้องรับโทษจำคุกในความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

ลหุโทษ

โดยจะวิเคราะห์ถึงปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายและวิธีปฏิบัติในการดำเนินการให้ข้าราชการตำรวจออกจากราชการเพราะเหตุดังกล่าว ดังนี้

3.1 การให้ออกเพราะหย่อนความสามารถหรือประพฤติตนไม่เหมาะสม หรือบกพร่องในหน้าที่

เป็นกรณีที่ข้าราชการตำรวจประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือบกพร่องในหน้าที่ แม้จะยังไม่เข้ากรณีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นว่า

ให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ก็อาจดำเนินการให้ผู้นั้นออกจากราชการได้ (โดยไม่เป็นการลงโทษทางวินัย) ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521 มาตรา 51 ซึ่งบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะต่างหากจากกฎหมายระเบียบข้าราชการพลเรือน โดยมีหลักเกณฑ์ดังนี้

- (1) เป็นผู้หย่อนความสามารถ หรือประพฤตินั้นไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ หรือบกพร่องต่อหน้าที่
- (2) ผู้บังคับบัญชาระดับผู้กำกับการตำรวจขึ้นไปเห็นว่า ถ้าให้ผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ให้แต่งตั้งกรรมการสอบสวน³ โดยชี้แจงข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้นั้น
- (3) เมื่อทำการสอบสวนเสร็จแล้ว ถ้าคณะกรรมการฝ่ายหนึ่งก็ดี หรือผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการฝ่ายหนึ่งก็ดี หรือทั้งสองฝ่ายเห็นทำนองเดียวกันว่าสมควรให้ข้าราชการตำรวจนั้นออกจากราชการ ต้องดำเนินการดังนี้
 - (ก) ถ้าผู้ถูกกล่าวหาเป็นข้าราชการตำรวจชั้นประทวนตั้งแต่จำเลยตำรวจลงมาให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการเสนอเรื่องตามลำดับชั้นถึงผู้มีอำนาจ พิจารณาล้าง⁴

³ กฎหมายไม่ได้กำหนดให้ดำเนินการสอบสวนตามบทบัญญัติในกฎหมายใด จึงต้องถือปฏิบัติตามประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ 1 บทที่ 3 กล่าวหาทราบ โดยจะระบุหรือไม่ระบุข้อพยานก็ได้ และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำพยานหลักฐานเข้าสืบแก้ข้อกล่าวหาด้วย

⁴ ผู้มีอำนาจตามมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521 ได้แก่

- (1) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย สำหรับตำแหน่งผู้บัญชาการหรือเทียบผู้บัญชาการขึ้นไป
- (2) อธิบดี สำหรับตำแหน่งตั้งแต่รองผู้บัญชาการหรือเทียบรองผู้บัญชาการลงมา
- (3) ผู้บังคับบัญชา ซึ่งได้รับมอบหมายจากอธิบดีกรมตำรวจ สำหรับตำแหน่งตั้งแต่ผู้กำกับการหรือเทียบผู้กำกับการลงมา

(ข) ถ้าผู้ถูกกล่าวหาเป็นข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการเสนอเรื่องตามลำดับขั้นถึงผู้มีอำนาจพิจารณา ถ้าผู้มีอำนาจเห็นสมควรให้ออกจากราชการก็ให้ผู้มีอำนาจส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวงฯ พิจารณา เมื่อ อ.ก.พ. กระทรวงฯ พิจารณามีมติให้ออกจากราชการ ผู้มีอำนาจจึงจะสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ

โดยที่ผู้มีอำนาจตามมาตรานี้ หมายถึง ผู้มีอำนาจตามมาตรา 26 ซึ่งไม่รวมถึงผู้ว่าราชการจังหวัดด้วย ซึ่งแตกต่างไปจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 กำหนดให้ผู้มีอำนาจ หมายถึงผู้มีอำนาจตามมาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 รวมถึงผู้ว่าราชการจังหวัดด้วย ผู้เขียนจึงเห็นว่าควรกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจตามมาตรานี้ด้วย เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวพันกับเรื่องวินัยด้วย เมื่อบัญญัติให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจสั่งการทางวินัยแล้วก็ควรจะสั่งการตามมาตรานี้ได้ด้วย ทั้งนี้เพราะเมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยแล้ว หากปรากฏผลการสอบสวนฟังได้ว่าเป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงโทษไม่ถึงออกจากราชการ แต่ผู้ว่าราชการฯ เห็นว่าหากให้อยู่รับราชการต่อไปอาจเกิดความเสียหายแก่ทางราชการได้ ก็ควรที่จะมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการตามมาตรานี้ได้ด้วย จึงเห็นควรให้มีการแก้ไขบทบัญญัติมาตรานี้ เพื่อกำหนดอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดไว้ด้วย

นอกจากนี้ ยังปรากฏว่าตามบทบัญญัติเดิมได้กำหนดให้นำสำนวนการสอบสวนทางวินัยมาใช้ดำเนินการเพื่อสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรานี้ซึ่งแตกต่างจากบทบัญญัติในมาตรา 97 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งกำหนดให้นำสำนวนทางวินัยมาใช้ได้ด้วย ดังนั้น จึงนำสำนวนทางวินัยมาใช้ไม่ได้ ต้องดำเนินการตั้งกรรมการสอบสวนใหม่ทำให้เสียเวลาอย่างมาก ผู้เขียนจึงเห็นควรให้มีการแก้ไขบทบัญญัติดังกล่าว โดยกำหนดให้นำสำนวนทางวินัยมาใช้ในการดำเนินการตามบทบัญญัตินี้ได้ด้วย

และปัญหาประการสุดท้ายในการดำเนินการสั่งให้ข้าราชการตำรวจออกจากราชการตามบทบัญญัตินี้ได้กำหนดวิธีการดำเนินการระหว่างข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตรและข้าราชการตำรวจชั้นประทวนไว้แตกต่างกัน กล่าวคือ สำหรับข้าราชการตำรวจชั้นประทวนผู้มีอำนาจสั่งการได้เลย แต่หากเป็นข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตรจะต้องนำเสนอ อ.ก.พ. กระทรวงฯ พิจารณาก่อน จึงทำให้เห็นถึงความเหลื่อมล้ำระหว่างข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตรและข้าราชการตำรวจชั้นประทวน ที่ได้รับหลักประกันที่แตกต่างกัน ทั้งที่มีใช้ เป็นเรื่องการลงโทษทางวินัย จึงไม่อาจนำ

เหตุผลในการที่จะต้องสั่งลงโทษโดยเด็ดขาดมาใช้แต่อย่างใด นอกจากนี้ยังปรากฏว่า ข้าราชการตำรวจชั้นประทวนถูกสั่งให้ออกจากราชการในกรณีที่มีจำนวนไม่มาก จึงไม่อาจอ้างเหตุเพื่อลดจำนวนเรื่องที่จะต้องเสนอ อ.ก.พ. กระทรวงฯ หรือ อ.ก.พ. จังหวัดฯ เพื่อให้เกิดความรวดเร็วในการดำเนินการแต่อย่างใด ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายระเบียบข้าราชการพลเรือน ก็มิได้แยกการดำเนินการไว้ ข้าราชการพลเรือนไม่ว่าตำแหน่งหน้าที่ใดได้รับหลักประกันและการคุ้มครองสิทธิเช่นเดียวกันทุกประการ การพิจารณาสั่งให้ข้าราชการผู้ใดออกจากราชการเพราะเหตุตามมาตรา 26 จึงควรดูความประพฤติของผู้นั้น ไม่ควรพิจารณาชั้นยศ จึงเห็นควรดำเนินการแก้ไขบทบัญญัติดังกล่าว เพื่อมิให้เกิดความเหลื่อมล้ำกันระหว่างข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตรและข้าราชการตำรวจชั้นประทวนเช่นนี้

3.1.1 องค์ประกอบในการสั่งให้ออกจากราชการ

ตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521 มาตรา 51 บัญญัติว่า "เมื่อข้าราชการตำรวจผู้ใดหย่อนความสามารถด้วยเหตุใด ในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการของตนหรือประพฤติตน ไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือบกพร่องในหน้าที่ด้วยเหตุใด และถ้าผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ตำแหน่งผู้กำกับหรือเทียบผู้กำกับขึ้นไปเห็นว่า ถ้าให้ผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ก็ให้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนโดยไม่ชักช้า ในการสอบสวนนั้นจะต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ และต้องให้โอกาสให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำพยานหลักฐานเข้าสืบแก้ข้อกล่าวหาด้วย เมื่อได้มีการสอบสวนแล้ว ถ้าคณะกรรมการหรือผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาเห็นว่าสมควรให้ออกจากราชการ ก็ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการเสนอเรื่องตามลำดับจนถึงผู้มีอำนาจตามมาตรา 26 ในกรณีที่ผู้มีอำนาจตามมาตรา 26 พิจารณาเห็นว่าสมควรให้ออกจากราชการ ถ้าผู้ถูกกล่าวหาเป็นข้าราชการตำรวจตั้งแต่ชั้นประทวนลงมา ก็ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา 26 สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุดตุกแทนได้ แต่ถ้าผู้ถูกกล่าวหาเป็นข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร ก็ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา 26 สั่งเรื่องให้อนุกรรมการสามัญประจำกระทรวงตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนพิจารณา ในกรณีที่อนุกรรมการสามัญประจำกระทรวงมีมติให้ผู้นั้นออกจากราชการ ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา 26 สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุดตุกแทนได้

การให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา 26 สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ

ทดแทนได้นั้น จากถ้อยคำที่บัญญัตินี้กล่าวได้ว่า กฎหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้กำหนดแนวทางให้ผู้บังคับบัญชาใช้ดุลพินิจกำหนดตำแหน่งขั้นต่ำของผู้บังคับบัญชาผู้ที่จะใช้อำนาจสั่งตั้งกรรมการสอบสวน, - กำหนดเหตุผลการตั้งกรรมการสอบสวน และกำหนดวิธีการสอบสวน ตลอดจนกระบวนการในการพิจารณา การใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชามุ่งเฉพาะความสามารถ หรือความประพฤติ หรือการบกพร่องในหน้าที่ราชการเท่านั้น ผู้บังคับบัญชาที่จะใช้ดุลพินิจต้องมีตำแหน่งผู้กำกับหรือเทียบเท่าผู้กำกับขึ้นไปและผู้บังคับบัญชาจะต้องเห็นว่า ถ้าให้ข้าราชการตำรวจผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายต่อราชการ

ข้อสังเกต ตามมาตรา 51 นี้ ถึงแม้จะมีประกาศ ร.ส.ช. ฉบับที่ 38 ลงวันที่ 38 ลงวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2534 ออกมาบังคับใช้ กระบวนการทางวินัยตามนัยมาตรา 51 ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง กล่าวคือถ้าคณะกรรมการหรือผู้สั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวนพิจารณาเห็นว่าสมควรให้ออกจากราชการ กระบวนการทางวินัยก็ต้องเสนอ อ.ก.พ. พิจารณาต่อไป

ในการดำเนินการตามมาตรานี้ มีสาระสำคัญ คือ ⁵

(1) จะต้องมิเหตุตามมาตรานี้ คือ เป็นผู้หย่อนความสามารถหรือประพฤติน่าไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่หรือบกพร่องในหน้าที่ จะเป็นกรณีหนึ่งหรือหลายกรณีซึ่งผู้บังคับบัญชามีตำแหน่ง ผกก. ขึ้นไป เห็นว่าถ้าให้ผู้นั้นรับราชการต่อไป จะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

(2) ให้ผู้บังคับบัญชามีตำแหน่ง ผกก. ขึ้นไปใน (1) ตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน

(3) คำสั่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้อ้างอำนาจตามมาตรา 51 นี้

(4) การสอบสวนของคณะกรรมการ ควรถือปฏิบัติตามประมวลระเบียบการตำรวจ ไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ 1 บทที่ 3 แต่คณะกรรมการจะต้องปฏิบัติเพิ่มเติมในเรื่องแจ้งข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้และต้องให้อโอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำพยานหลักฐาน เข้าสู้แก้ข้อกล่าวหาด้วย

(5) เมื่อทำการสอบสวนเสร็จแล้ว ถ้าคณะกรรมการฝ่ายหนึ่งก็ดี หรือผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการฝ่ายหนึ่งก็ดี หรือทั้งสองฝ่ายเห็นกันเองเดี๋ยวก่อนว่าสมควรให้ข้าราชการตำรวจผู้นั้นออกจากราชการ จะต้องดำเนินการดังนี้.-

(ก) ถ้าผู้ถูกกล่าวหาเป็นข้าราชการตำรวจชั้นประทวนลงมา ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการเสนอเรื่องตามลำดับขั้นถึงผู้มีอำนาจพิจารณาสั่ง (ถ้าผู้มีอำนาจเป็นผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ)

⁵ คณะทำงานทางวินัย กรมตำรวจ, คู่มือปฏิบัติงานทางวินัยของข้าราชการตำรวจ (ไม่ปรากฏสถานที่พิมพ์, 2531), หน้า 87 - 93

กรรมการเองก็มีอำนาจสั่งได้เลย)

(ข) ถ้าผู้ถูกกล่าวหาเป็นข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการเสนอเรื่องตามลำดับชั้นถึงผู้มีอำนาจพิจารณา ถ้าผู้มีอำนาจเห็นสมควรให้ออกจากราชการ ก็ให้ผู้มีอำนาจส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยพิจารณา เมื่อ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยมีมติให้พ้นออกจากราชการ ผู้มีอำนาจจึงจะสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการได้

ผู้มีอำนาจดังกล่าว คือ

(ก) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการตำรวจตำแหน่งผู้บัญชาการหรือเทียบผู้บัญชาการชั้นไปออกจากราชการ

(ข) อธิบดีกรมตำรวจ มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการตำรวจตำแหน่งรองผู้บัญชาการหรือเทียบรองผู้บัญชาการลงมาออกจากราชการ

(ค) ในปัจจุบันอธิบดีกรมตำรวจได้มีคำสั่งที่ 1514/2527 ลงวันที่ 7 ธ.ค. 2527 มอบอำนาจให้รองอธิบดีผู้มีหน้าที่รับผิดชอบงานบริหารงานบุคคล มีอำนาจสั่งให้ออกจากราชการได้ ตั้งแต่ผู้กำกับการหรือเทียบผู้กำกับการลงมาในทุกหน่วยงาน

ข้อสังเกต

(1) ถ้าเป็นการตั้งคณะกรรมการสอบสวนตาม พ.ร.บ. ว่าด้วยวินัยตำรวจฯ หรือ พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ผลการสอบสวนปรากฏว่ากรณีไม่ใช่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่มีเหตุสมควรสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา 51 นี้ จะนำสำนวนการสอบสวนนั้น ๆ มาใช้ดำเนินการเพื่อสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา 51 นี้ไม่ได้ เพราะมาตรา 51 มิได้บัญญัติรับรองไว้ให้นำมาใช้ได้ ฉะนั้น เมื่อมีกรณีดังกล่าว ผู้บังคับบัญชาก็จะต้องดำเนินการใหม่ตามมาตรา 51

(2) ถ้าคณะกรรมการสอบสวนกับผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการเห็นทำนองเดียวกันว่าผลการสอบสวนยังไม่สมควรให้ผู้ถูกกล่าวหาออกจากราชการ ก็ไม่ต้องเสนอผู้มีอำนาจพิจารณาสั่งไว้ตั้งแต่เป็นเรื่องที่ต้องเสนอให้ทราบหรือผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือสั่งให้เสนอ

ตัวอย่าง กรณีอาจถูกสั่งให้ออกจากราชการฐานประพฤติตนไม่เหมาะสมหรือบกพร่องในหน้าที่ เช่น

ก) เมาสู่รามี่เรื่องเสียหายบ่อย ๆ แต่ไม่ถึงขั้นร้ายแรง เป็นเพียงการประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่

ข) รับรองผ่านเรื่องตามหน้าที่โดยไม่ตรวจสอบให้รอบคอบจนมีความผิดพลาดเกิดขึ้นบ่อย ๆ แต่ไม่ถึงขั้นร้ายแรง เพียงเป็นการบกพร่องหน้าที่เท่านั้น

3.1.2 เกณฑ์ในการสั่งให้ออกจากราชการ

เกณฑ์ในการพิจารณาสั่งให้ข้าราชการตำรวจออกจากราชการ ในเรื่องนี้ไม่มี

เกณฑ์ในการให้ออกเป็นมาตรฐานแต่เป็นเรื่องดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่จะใช้อำนาจดำเนินการตามกฎหมาย โดยให้คำนึงถึง

- ก. ความเหมาะสมและสอดคล้องกับระบบคุณธรรม
- ข. ประโยชน์และนโยบายของทางราชการ
- ค. ประสิทธิภาพในการปฏิบัติราชการ
- ง. ชื่อเสียงของทางราชการ
- จ. ทรัพยากรความเชื่อถือของประชาชนที่มีต่อราชการกรมตำรวจโดยส่วนรวม
- ฉ. ข้อเท็จจริงของแต่ละเรื่อง

3.1.3 ปัญหาในทางปฏิบัติ

ในการดำเนินการตามมาตรา 51 กรณีข้าราชการตำรวจผู้ใดหย่อนความสามารถ ในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการของตน หรือประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือบกพร่องในหน้าที่ด้วยเหตุใดนั้นมีปัญหาในทางปฏิบัติเป็นอย่างมากก็คือ ไม่มีระบบในการประเมินผล จึงทำให้การปฏิบัติไม่มีเกณฑ์ที่แน่นอน เป็นเรื่องที่ยุ้บังคับบัญชาต้องใช้ดุลพินิจ ซึ่งอาจจะเกิดความไม่เป็นธรรมขึ้นได้ การใช้ดุลพินิจก็เป็นเรื่องที่เป็นอัตตวิสัยเป็นอย่างมาก ผู้บังคับบัญชาอาจช่วยผู้ถูกกล่าวหาให้ไม่ต้องถูกลงให้ออกจากราชการก็ได้ หรืออาจถูกกลั่นแกล้งตั้งกรรมการสอบสวนจนถูกลงให้ออกจากราชการก็ได้ ทางแก้ก็คือควรมีการสร้างระบบการประเมินผลที่ชัดเจนแน่นอน จะทำให้ไม่เกิดปัญหาในทางปฏิบัติขึ้นอีกต่อไป

ตัวอย่าง

- ขออนุญาตลาประเภทต่าง ๆ ในปีงบประมาณ พ.ศ.2525 หลายครั้งคือ ลากิจ 16 ครั้ง รวม 37 วัน ลาป่วย 25 ครั้ง รวม 58 วัน ลาพักผ่อน 12 วัน โดยการลาแต่ละครั้งมักใช้วิธีโทรเลขจากอำเภอและจังหวัดใกล้เคียง ซึ่งผู้บังคับบัญชายังมิได้อนุญาตให้ลา โดยให้จัดทำใบลาให้ถูกต้อง แต่เจ้าหน้าที่ผู้นี้ก็ได้ปฏิบัติตาม แม้ผู้บังคับบัญชาจะว่ากล่าวตักเตือนหลายครั้ง เจ้าหน้าที่ผู้นี้ก็ยังไม่ปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น พฤติการณ์เป็นการหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการของตน ซึ่งหากให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ
- ขาดราชการหลายครั้งและไม่จัดส่งใบลาให้ถูกต้องตามระเบียบ โดยระหว่างเดือนกรกฎาคม 2526 เดือนมิถุนายน 2527 ได้ขาดราชการถึง 95 วัน ไม่ติดต่อกัน แม้จะถูกลงโทษมาแล้วหลายครั้งแต่ก็ยังปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น พฤติการณ์เป็นการหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการของตน ซึ่งหากให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ
- ขาดราชการ ขาดเวรยามกลางคืน มาปฏิบัติหน้าที่ราชการล่าช้าและละทิ้งหน้าที่ราชการออกไปนอกทัศนสถานโดยมิได้รับอนุญาต ในระหว่างเดือน ตุลาคม 2523 เดือนธันวาคม 2524 รวมทั้งสิ้น 17 ครั้ง แม้จะถูกลงโทษเพิ่มเวรยาม กักบริเวณและว่ากล่าวตักเตือนแล้วก็ไม่

ปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น และหลังจาก ได้สั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวนเรื่องหย่อนความสามารถดังกล่าวข้างต้นแล้ว ในระหว่างเดือนมกราคม-เดือนสิงหาคม 2525 เจ้าหน้าที่ผู้นี้ยังมีพฤติการณ์กระทำความผิดวินัยในทำนองเดียวกันซ้ำอีกถึง 20 ครั้ง ซึ่งหากให้รับราชการต่อไป จะเป็นภาระเสียหายแก่ราชการ

- มีพฤติการณ์หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมีสุขภาพร่างกายไม่สมบูรณ์ เสพสุราเป็นอาชิม ปฏิบัติงานล่าช้า และไม่ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการเดินทางออกนอกเขตจังหวัดโดยไม่ขออนุญาตจากผู้บังคับบัญชา ไม่อุทิศเวลาให้ทางราชการ และบกพร่องในหน้าที่ราชการ ทำให้ของกลางถูกคนร้ายลักไป คิดเป็นเงิน 1,163.20 บาท ซึ่งหากให้รับราชการต่อไป จะเป็นภาระเสียหายแก่ราชการ

- ขาดราชการและลาป่วย ลากิจ บ่อยครั้ง คือปี 2527 ลาป่วย 16 ครั้ง รวม 36 วัน ปี 2528 ลาป่วย กิจ ขาดราชการ 25 ครั้ง รวม 57 วัน ปี 2529 ลาป่วย ลากิจ ขาดราชการ 22 ครั้ง รวม 41 วัน สำหรับกรณีที่เจ้าหน้าที่ผู้นี้อ้างว่าเจ็บป่วยนั้น จากการสอบสวนเพื่อนร่วมงานไม่ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ผู้นี้มีอาการเจ็บป่วยแสดงให้เห็นแต่อย่างใด การลาป่วยส่วนมากจะ ไม่มีใบรับรองแพทย์ที่จะแสดงให้เห็นว่า เจ็บป่วยจริง และการส่งใบลาที่จะส่งต่อเมื่อมีการทวงถาม ซึ่งผู้บังคับบัญชา ได้ตกเดือนแล้ว แต่เจ้าหน้าที่ผู้นี้ยังละเลยตลอดมาเป็นเหตุให้การปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายล่าช้า ทั้งยังปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ผู้นี้ไม่สามารถตัดสินใจซ่อมเครื่องจักรกลตามวิชาชีพได้ ทั้งที่ได้ปฏิบัติราชการเป็นเวลา 5 ปีแล้ว แสดงให้เห็นว่าไม่มีความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ และได้เคยถูกลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น ในกรณีนี้มาแล้ว แต่ก็ยังไม่ปรับปรุงตัวให้ดีขึ้น นอกจากนั้น เจ้าหน้าที่ผู้นี้ยังมีพฤติการณ์กระทำการซึ่งอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการในเรื่องเสพสุรา และยาเสพติดให้โทษอีกด้วยซึ่งหากให้อยู่รับราชการต่อไปจะเป็นภาระเสียหายแก่ราชการ

- เป็นผู้หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการของตน ความจำเสื่อม มักหลงลืมอยู่บ่อย ๆ จำเพื่อนร่วมงานไม่ค่อยได้ ไม่มีมนุษยสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานและประชาชน ชอบเก็บตัวอยู่คนเดียว การปฏิบัติงานบกพร่องล่าช้า ไม่ละเอียดรอบคอบ ผู้บังคับบัญชาต้องแก้ไขงานให้อยู่เสมอ ไม่มีความคิดริเริ่ม ความรับผิดชอบต่องานในหน้าที่น้อยมากทั้งยังประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ มีอารมณ์ฉุนเฉียว ดุหรือขู่ตะคอกประชาชนที่มาติดต่องาน เมื่อดื่มสุราหรือเบียร์แล้วมักครองสติไม่ได้ พุดจาไม่รู้เรื่อง บางครั้งส่งเสียงเอะอะโวยวายก่อความรำคาญให้แก่ผู้อื่น ยืนปัสสาวะตามร้านอาหารต่อหน้าข้าราชการชั้นผู้ใหญ่และผู้อื่น ซึ่งมีสุขภาพสตรีรวมอยู่ด้วย 2 ครั้ง โดยไม่คำนึงถึงเกียรติศักดิ์และศักดิ์ศรีของความเป็นข้าราชการ ซึ่งหากให้รับราชการต่อไปจะเป็นภาระเสียหายแก่ราชการ

- เป็นผู้หย่อนความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ กล่าวคือ ปฏิบัติงานอย่างเฉื่อยชา ทำงานเฉพาะตอนเช้า ส่วนตอนบ่ายจะกลับก่อนเวลา หยุดราชการบ่อยครั้ง เนื่องจากดื่มสุรามาก จนป่วยเป็นโรคตับโตและดีซ่าน ซึ่งแพทย์ลงความเห็นว่าจะต้องรับการรักษาเป็นเวลานานติดต่อกันจึงจะหายได้ ดังนั้นหากให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

- ไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการ ไม่มีความรับผิดชอบในหน้าที่การงานที่ได้รับมอบหมาย ไม่ออกปฏิบัติงานในท้องที่อย่างสม่ำเสมอ บางครั้งออกท้องที่ในสภาพมึนเมา จนไม่สามารถปฏิบัติงานได้ มีลักษณะอาการคล้ายเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง มีกลิ่นแอลกอฮอล์ติดตัวอยู่เสมอ เมื่อเข้าใกล้จะได้กลิ่นสุรา ขณะปฏิบัติงานในท้องที่ที่ไม่มีผลงานปรากฏแต่อย่างใด เมื่อจังหวัดได้มีคำสั่งให้มาช่วยราชการที่จังหวัด เพื่อจะให้อยู่ใกล้ชิดผู้บังคับบัญชา เจ้าหน้าที่ผู้นี้ยังไม่ปรับปรุงตัวให้ดีขึ้น ยังคงละทิ้งหน้าที่ราชการ หลบหลีกหน้าที่การงาน และมาทำงานสายอยู่เสมอ

- เสพสุราเมามายจนไม่สามารถครองสติได้อยู่เป็นนิจ เป็นเหตุให้ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีได้ ปล่อยปละละเลยให้สถานที่ราชการสกปรกไม่เป็นระเบียบทั้งภายในและภายนอก ตัวอาคารไม่เหมาะสมที่จะเป็นสถานที่ให้บริการประชาชน ส่งรายงานประจำเดือนล่าช้าไม่ทันกำหนดบ่อยครั้ง และมักไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่ราชการในเวลาราชการทำให้ที่ทำการต้องปิดอยู่เสมอ ผู้บังคับบัญชาได้วาทักเตือนหลายครั้ง แต่เจ้าหน้าที่ผู้นี้ยังไม่ปฏิบัติตาม พฤติการณ์เป็นการหย่อนความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่และประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ หากให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

- รับทราบคำสั่งแต่งตั้งแล้ว แต่กลับไม่เดินทางไปปฏิบัติงานตามตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้ง และไม่ยอมชี้แจงเหตุผลใด ๆ ทั้งสิ้น แม้ผู้บังคับบัญชาจะได้สั่งให้ชี้แจงถึง 4 ครั้งแล้วก็ตามกรมจึงได้มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน 10% เป็นเวลา 2 เดือน ทั้งผู้บังคับบัญชาได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ผู้รับทราบคำสั่งลงโทษ และเดินทางไปปฏิบัติงานตามตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้งภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่งลงโทษ พร้อมทั้งแจ้งด้วยว่าหากเจ้าหน้าที่ผู้นี้ยังดื้อดึง อาจถูกพิจารณาดำเนินการฐานประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้นี้ก็ได้ลงนามรับทราบคำสั่งแล้ว แต่เมื่อครบกำหนดก็มีได้เดินทางไปปฏิบัติงานตามตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้งใหม่แต่อย่างใด กรมเห็นว่าพฤติการณ์เป็นการขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชา ประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ทั้งเป็นการกระทำตนเป็นปฏิปักษ์ต่อระบบการบริหารงานบุคคลของกรม หากให้คงอยู่รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

- ประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยกระทำความผิดให้เกิดเสียงดัง ๆ บ่อยครั้ง พูดจาก้าวร้าว กล่าวคำหยาบคาย ทำทนายเพื่อนร่วมงาน และแสดงกิริยาบึ้งตึงไม่พอใจ กระทำความผิดที่ทำงานใส่บุคคลภายนอกที่มาติดต่อราชการ ทำให้เสียภาพพจน์ของ

ข้าราชการและหน่วยงาน และมีลักษณะอาการไม่ปกติ เช่น เวลาเดินผ่านเพื่อนร่วมงานจะทำตาขวางตัวเกร็ง คล้ายคนวิกลจริต เป็นที่หวาดกลัวแก่ผู้ร่วมงานทุกคน พฤติการณ์เป็นการประพฤติน่าไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ซึ่งหากให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

- ได้รับมอบเครื่องเล่นเทปโทรทัศน์ซึ่งบริษัทต่างประเทศมีเจตนามอบให้ตนเป็นการส่วนตัว แล้วได้ใช้อำนาจหน้าที่ของตนสั่งการให้เจ้าหน้าที่ สยข. ดำเนินการขอยกเว้นภาษีอากรนำเข้า หลังจากดำเนินการจนนำของออกจากท่าอากาศยานดอนเมืองแล้ว ข้าราชการผู้นี้จึงได้บันทึกเสนอผู้บังคับบัญชา อ้างประกาศกระทรวงการคลัง ลงวันที่ 15 กันยายน 2508 ยกเว้นภาษีศุลกากรในกรณีเป็นของใช้ประจำบ้านเรือนที่ได้นำเข้าเข้ามาเกิน 2 ปีแล้ว โดยแสดงเจตนาขอร้องให้ราชการได้ใช้ประโยชน์เป็นระยะเวลา 2 ปี ตามเงื่อนไข แล้วจะขอรับคืนเพื่อตนจะได้กรรมสิทธิ์โดยไม่ต้องชำระภาษีอากรให้แก่รัฐ ผู้บังคับบัญชาจึงมีหนังสือสอบถามกรมศุลกากรในเรื่องดังกล่าว ต่อมาด้านศุลกากรท่าอากาศยานกรุงเทพฯ ได้มีหนังสือแจ้งให้ไปชำระอากรค่านำเข้าเครื่องเล่นเทปโทรทัศน์ พร้อมแจ้งการสั่งยกเลิกการยกเว้นภาษีเครื่องเล่นเทปโทรทัศน์ ข้าราชการผู้นี้จึงได้แจ้งให้ผู้นำเข้าไปเสียภาษีอากรและรับเครื่องเล่นเทปโทรทัศน์กลับไป การกระทำดังกล่าวเป็นการใช้กลอุบายหลีกเลี่ยงภาษีเครื่องเล่นเทปโทรทัศน์ ซึ่งบริษัทต่างประเทศมอบให้แก่ตน

นอกจากนั้น ข้าราชการผู้นี้ยังได้ใช้โทรศัพท์ของทางราชการพูดโทรศัพท์ทางไกลในเรื่องส่วนตัว รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 127,623.-บาท โดยไม่มีการจัดทำทะเบียนคุมการใช้โทรศัพท์ทางไกล เป็นเหตุให้ไม่อาจเบิกจ่ายเงินค่าโทรศัพท์ทางไกลชำระแก่องค์การโทรศัพท์ ครึ่งถูกต้องกรรมการสอบสวนทางวินัย ข้าราชการผู้นี้จึงได้รับสภาพพ้นกับองค์การโทรศัพท์

อีกทั้งยังปรากฏข้อเท็จจริงว่า ได้มีการมอบให้ข้าราชการผู้นี้รับผิดชอบควบคุมการใช้รถราชการ แต่ข้าราชการผู้นี้ไม่ควบคุมการใช้รถราชการให้เป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยรถราชการ พ.ศ. 2523 โดยให้ผู้อื่นเซ็นชื่อเป็นผู้ขอเบิกรถแต่ตนเองเป็นผู้ใช้

พฤติการณ์เป็นการประพฤติน่าไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ หากให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

- ต้มสุราเป็นประจำ เมื่อต้มแล้วจะส่งเสียงดัง และได้เขียนข้อความว่าข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาด้วยถ้อยคำหยาบคาย โดยเขียนประจานไว้ในห้องสุขาชาย ซึ่งเป็นสถานที่ราชการ อันเป็นการประพฤติน่าไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ซึ่งหากให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

- ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบงานแผนกทะเบียน แต่ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ผู้นี้ไม่สนใจปฏิบัติงานในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย มักมาทำงานสาย เมื่อมาทำงานแล้วไม่อยู่ประจำโต๊ะทำงาน และกลับบ้านก่อนเวลาราชการ ราษฎรมาติดต่องานจึงไม่ค่อยพบตัว บางครั้งราษฎรต้องไปตามหา

ที่บ้านพัก ปล่อยให้ผู้บังคับบัญชาปฏิบัติงานตามลำพังและเจ้าหน้าที่คนอื่นต้องช่วยทำงานแทน นอกจากนั้น เจ้าหน้าที่ผู้ยื่นข้อเสนอสุรามินมาเป็นอาจิม ผู้บังคับบัญชาได้เคยเรียกมาแนะนำตักเตือนให้ระมัดระวังในเรื่องความประพฤติและการเสนอสุรา แต่เจ้าหน้าที่ผู้ยื่นข้อเสนอยังไม่ปรับปรุงตัวให้ดีขึ้น ซึ่งผู้บังคับบัญชาเห็นว่าพฤติกรรมเป็นการประพฤตินั้นไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่และบกพร่องต่อหน้าที่ หากให้ยอมรับราชการต่อไปจะเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่ข้าราชการอื่น

- มีพฤติการณ์บกพร่องในหน้าที่ราชการดังนี้

1. ไม่จัดส่งรายงานการเงินงบประมาณเดือนให้เจ้าหน้าที่ตรวจเงินแผ่นดินตรวจสอบ
2. ลงบัญชีจ่ายเงินค่าใช้สอยในสมุดเงินสด โดยยังมีได้มีการจ่ายจริง แต่จ่ายภายหลังจากนั้นประมาณ 6 วัน สำหรับเงินเหลือจ่ายจำนวน 35 บาท ไม่ปรากฏในรายงานเงินคงเหลือประจำวัน ต่อมาได้นำส่งคืนภายหลัง
3. เก็บเงินไว้ในที่ทำการเกินวงเงินที่ทางราชการอนุญาตจำนวนมากหลายครั้ง ทั้งได้เคยเก็บเงินที่ได้รับเป็นรายได้แผ่นดิน และเงินฝากค่าบริการสถานีแล้วนำส่งไม่หมด ผู้บังคับบัญชาได้ตักเตือนให้นำส่งก็ไม่ปฏิบัติตาม
4. ไม่ลงรายการบัญชีเงินนอกงบประมาณ และได้เคยเบิกค่าใช้สอยเป็นค่าจ้างเหมาบริการจำนวน 3,626.44 บาท โดยไม่ส่งใบเสร็จรับเงินหรือหลักฐานอื่น ๆ ให้ สดง. ตรวจสอบ

ผู้บังคับบัญชาเห็นว่า หากให้รับราชการต่อไป จะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

- ได้ทำการติดต่อบริษัทและประชาชน เพื่อเสนอขายสุราและเบียร์ โดยเบิกเงินค่าสินค้าก่อน แล้วไม่สามารถนำของมาให้ได้ นอกจากนั้น เจ้าหน้าที่ผู้ยื่นข้อเสนอได้ขอซื้อเบียร์จากบริษัทแห่งหนึ่ง แล้วส่งจ่ายเช็คให้ไว้โดยไม่มีเงินในธนาคารและได้ยืมเงินจากผู้อื่นอีกหลายรายโดยสัญญาว่าจะนำสุรามารับชำระแทน แต่ไม่ปฏิบัติตามสัญญาทำให้เป็นหนี้สินกับทางบริษัทและบุคคลทั่วไปจนถูกร้องเรียน และกรมได้มีคำสั่งให้สืบสวนข้อเท็จจริง เจ้าหน้าที่ผู้ยื่นข้อเสนอจึงได้ยอมชำระหนี้แก่บรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย พฤติการณ์เป็นการประพฤตินั้นไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ซึ่งหากให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ประชาชน

- มักนั่งหลับที่โต๊ะทำงาน หรือเลี้ยงไปนอนในห้องประชุมเสมอ ละทิ้งหน้าที่ราชการออกไปนอกสถานที่ทำงานเป็นประจำ ปฏิบัติหน้าที่การงานที่ได้รับมอบหมายล่าช้า เป็นเหตุให้ทีมงานค้างจำนวนมาก อีกทั้งเสนอสุรามาปฏิบัติราชการเสมอ พฤติการณ์เป็นการประพฤตินั้นไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการและบกพร่องในหน้าที่ ซึ่งหากให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

- มีอาการมินเมาสุราในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นประจำ ซึ่งผู้บังคับบัญชาว่ากล่าวตักเตือนแล้ว ไม่ได้ผล ผู้บังคับบัญชาได้จัดให้เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลเพื่อให้เลิกดื่มสุราแล้ว ก็ไม่สามารถเลิกดื่มสุราได้ ในการปฏิบัติหน้าที่รับ-ส่งหนังสือราชการปฏิบัติงานไม่ได้ผล โดยมีส่งหนังสือราชการผิดและทำเรื่องหาย เมื่อผู้บังคับบัญชาทวงถามก็จำไม่ได้ว่าได้รับเรื่องอะไรและมอบให้ผู้ใดรับไปดำเนินการบ้างพฤติกรรมเป็นอาการหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ ซึ่งหากให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

- มีพฤติกรรมเสพสุราเป็นอาชญากรรมมีอาการมินเมาและไม่สามารถครองสติได้ ทั้งในเวลาราชการและนอกเวลาราชการ อันเป็นเหตุให้สุขภาพไม่แข็งแรง บกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่และไม่เหมาะสมต่อการปฏิบัติหน้าที่ ในตำแหน่งที่รับผิดชอบอยู่ซึ่งจะต้องให้บริการแก่ประชาชนทั่วไป ทั้งนี้ ผู้บังคับบัญชาได้เคยว่ากล่าวตักเตือน และให้โอกาสกลับตัวแล้วหลายครั้ง แต่เจ้าหน้าที่ผู้บังคับบัญชาได้ปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น

- มีหน้าที่ตรวจค้นเรือสินค้าร่วมกับข้าราชการผู้อื่น แต่มิได้ร่วมตรวจค้น เมื่อหัวหน้าฝ่ายควบคุมและตรวจค้นผู้บังคับบัญชาสั่งให้ชี้แจงก็ไม่ชี้แจง ผู้บังคับบัญชาจึงเรียกไปพบเพื่อสอบถามเจ้าหน้าที่ผู้บังคับบัญชาได้ยื่นคำชี้แจงว่าป่วย ไปปฏิบัติงานไม่ได้ ผู้บังคับบัญชาจึงมีคำสั่งให้ยื่นใบลาและให้ลงนามรับทราบในบันทึกคำสั่งดังกล่าว แต่เจ้าหน้าที่ผู้บังคับบัญชากลับนำบันทึกชี้แจงของตนและคำสั่งของผู้บังคับบัญชาดังกล่าวไปทำลายเสีย และยื่นคำชี้แจงฉบับใหม่มีข้อความว่า "เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม 2519 ข้าพเจ้าไม่ได้ไปปฏิบัติราชการตามปกติ เพราะข้าพเจ้ามาไม่ทัน และไม่อยากจะไปด้วย"

- ถูกผู้บังคับบัญชาสับเปลี่ยนงานหลายครั้งแต่ก็ไม่สามารถปฏิบัติงานในหน้าที่รับผิดชอบให้บังเกิดผลดี และเป็นไปโดยเรียบร้อย ทั้งยังมีพฤติกรรมซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหา นำความเสียหายมาสู่ทางราชการด้วย ในรอบปีมีการลาภักและลาป่วยมาก รวมทั้งสิ้น 42 วัน มีพฤติกรรมเล่นการพนันมวยตู้ทางโทรทัศน์ เบิกเงินค่าเช่าบ้านจากทางราชการแล้วไม่ยอมจ่ายให้เจ้าของบ้านจนถูกเจ้าของบ้านร้องเรียน

- มีหน้าที่ทำแผลให้คนไข้ ได้บกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ทำแผลให้คนไข้แทนพิจารณาและเป็นฝีมือเรื้อรังที่รักแค้น และมักจะเรียกคนไข้รายดังกล่าวว่า "ป้าด้วน" หรือ "นางด้วน" นอกจากนั้นยังได้ข่มขู่บางคนว่าจะส่งตัวไปที่ห้องคนไข้หนัก ทั้งยังขู่ว่าใครก็ตามที่ถูกส่งตัวไปห้องดังกล่าวแล้วจะต้องตาย

- มาปฏิบัติหน้าที่ราชการสาย ลาราชการ และละทิ้งหน้าที่ราชการหลายครั้ง ไม่ตั้งใจและเอาใจใส่ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยปฏิบัติงานล่าช้า มีงานค้างมาก และประพฤติดตน

เป็นคนเสเพล เสพสุราจนมีอาการมึนเมาทั้งในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่และนอกเวลาราชการ เป็นอาชญา
จนสุขภาพไม่สมบูรณ์มีอาการเฉื่อยชา มือสั่น และเจ็บป่วย อันเป็นลักษณะของคนเป็นโรคพิษสุรา
เรื้อรัง ผู้บังคับบัญชาได้กล่าวตักเตือนให้ปรับปรุงตนเอง และเปลี่ยนหน้าที่การงานหลายครั้งแล้ว
แต่เจ้าหน้าที่ผู้นี้ได้ปรับปรุงแก้ไขตนให้ดีขึ้น จนกระทั่งถูกงดบำเหน็จความชอบในปี 2520 และปี
2524 รวม 2 ครั้ง ซึ่งหากให้ปฏิบัติราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

- ไม่สามารถปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายให้ได้ผลดี ขาดความเอาใจใส่ในการ
ปฏิบัติงานโดยเมื่อได้รับมอบให้โรเนียว เอกสารก็มักไม่ปฏิบัติหน้าที่ โรเนียว เอกสารเกินจำนวนที่สั่ง
เป็นจำนวนมาก หรือโรเนียวผิดหน้าเสมอ เก็บรักษากระดาษไขไม่เป็นระเบียบ ยากแก่การค้นหา
เป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่พิมพ์ติดต่อพิมพ์ใหม่ และเมื่อได้รับมอบหมายให้ไปเบิกเงินสดหรือถ่ายเอกสารก็
ไม่รับคำแนะนำ โดยมักแหวะเวียนไปตามห้องสมุด ห้องเตรียมน้ำดื่มและห้องชายเครื่องดื่มเสีย
ก่อน นอกจากนั้นยังประพฤติตนไม่เหมาะสม โดยชอบพูดพาล่ามเพื่อเจ้อคนเดียวเกี่ยวกับเรื่องการ
เมือง พุดจาหยาบคาย วิจารณ์สุภาพสตรีซึ่งเป็นบุคคลภายนอกเกี่ยวกับเรื่องเพศ และกลับบ้านก่อน
เวลาเลิกงานเป็นประจำ แม้ในระหว่างถูกสอบสวน ก็ยังไม่ประพฤติตนให้ดีขึ้น หากให้อยู่ปฏิบัติ
ราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

- ไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่เป็นประจำ เมื่อราชการไปติดต่อก็ไม่พบตัว โดยมักจะไปอยู่กับ
ภริยาที่อึกหมู่บ้านหนึ่ง และติดต่อกับทหารพรานเป็นประจำ คบหากับกลุ่มวัยรุ่นซึ่งตนทราบดีว่าเคย
ถูกต้องหาว่ากระทำความผิดในคดีอาญาและอยู่ระหว่างหลบหนีคดี นอกจากนั้นเจ้าหน้าที่ผู้นี้ยังเคยเมาสุรา
แล้วใช้ปืนลูกซองเดี่ยวซึ่งตนยืมมายังในที่พักชุมชนของหมู่บ้านจนถูกผู้ใหญ่บ้านแค้นง่วง อำเภอกำลี้ ปรับ
เป็นเงิน 50.-บาท และมีกระสุนปืนเอ็ม 16 อาร์ก้า ซึ่งเป็นอาวุธที่ใช้ในราชการสงครามไว้ใน
ครอบครอง ตลอดจนได้คบหากับทหารลาวแดงอยู่เสมอ พฤติการณ์เป็นการประพฤติตนไม่เหมาะสมกับ
ตำแหน่งหน้าที่ราชการ ซึ่งหากให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

- มีพฤติการณ์ดื่มสุราเป็นอาชญาเป็นเวลานาน กรมจึงส่งตัวเข้ารับการศึกษาอบรม
ตามโครงการพัฒนาข้าราชการผู้ติดสุราของกรม หลังการฝึกอบรมปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ผู้นี้ไม่พยายาม
ปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น ยังคงมีพฤติการณ์ดื่มสุราเป็นประจำ ขาดความรับผิดชอบในการทำงาน ก่อ
ให้เกิดปัญหาแก่ผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานเสมอ แม้ผู้บังคับบัญชาจะให้โอกาสปรับปรุงตนเอง
เป็นเวลา 6 เดือนแล้ว ก็ยังไม่ประพฤติตนให้ดีขึ้น ต้องดื่มสุราเป็นประจำทุกวัน หากไม่ดื่มจะมี
อาการซึมเศร้า ไม่สามารถปฏิบัติงานอย่างคนปกติได้ นอกจากนั้นคุณภาพของงานยังค่อนข้างต่ำ ผู้บง
คับบัญชามอบหมายให้รับผิดชอบงานธุรการและเป็นผู้ช่วยงานทะเบียนราษฎรก็สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้
แต่เพียงร่างและพิมพ์หนังสือราชการง่าย ๆ เท่านั้น และปฏิบัติได้ช้ากว่าคนปกติทั่วไป ถ้าเป็นงาน
ที่ต้องใช้ความคิดหรืองานที่มีปัญหาจะไม่สามารถปฏิบัติได้เลย พฤติการณ์เป็นการหย่อนความสามารถ

ในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ และประพฤตินไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ซึ่งหากให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

- เคยถูกลงโทษกรณีกระทำผิดวินัยในเรื่องเสพสุราเกินเม้าพุดจาก้าวร้าวผู้บังคับบัญชาและเพื่อนข้าราชการ ทั้งยังได้ละทิ้งหน้าที่ราชการ ไม่ปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จจุล่งไป แม้ผู้บังคับบัญชาจะได้เร่งรัดอยู่เสมอ ผู้บังคับบัญชาได้ส่งตัวคืนจังหวัดก็ยังคงไปปฏิบัติงานสายและกลับก่อนเวลา เป็นเหตุให้งานค้างค้ำง ผู้บังคับบัญชาได้ประเมินผลความประพฤติและการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้เฝ้าภายหลังถูกลงโทษในกรณีดังกล่าวว่า ชอบเสพสุรา นิสัยเกียจคร้าน ไม่อาจปล่อยให้ทำงานตามลำพังได้ และไม่เหมาะสมที่จะให้ปฏิบัติงานอำเภอ ซึ่งต้องติดต่อกับประชาชน

- มีหน้าที่รับ-ส่งข่าววิทยุ มักไม่ขึ้นปฏิบัติหน้าที่ตามกำหนดเวลา ขาดราชการบ่อยครั้งวันศุกร์กลับก่อนเวลาเลิกงาน วันจันทร์มาทำงานสาย หลับในห้องทำงานเสมอ เมื่อได้รับข่าวด่วนแล้วไม่นำเสนอผู้บังคับบัญชา ผู้บังคับบัญชาว่ากล่าวตักเตือนเป็นประจำก็ไม่ได้ผล ต้องมอบหมายให้ผู้อื่นปฏิบัติหน้าที่แทน เมื่อออกไปตามหม้อบ้าน มักจะขี้มเงินกำนันผู้ใหญ่บ้านแล้วไม่ชำระคืน เป็นหนี้ค่าอาหารร้านค้าก็ไม่ยอมชำระ และเคยดื่มสุราเกินเม้าเข้าไปพุดจาข่มขู่สมาชิกอาสาสมัครรักษาดินแดน ผู้อยู่เวรรักษา ศอป.รมน. อำเภอเมืองสกลนครในเวลากลางคืน 2 ครั้ง พฤติการณ์เป็นการประพฤตินไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ และบกพร่องในหน้าที่

- ขาดเวรยามหรือเวรรักษาการณ์อยู่เสมอ ในบางครั้งก็หลับยามหรือมาปฏิบัติหน้าที่เวรล่าช้า จนเป็นเหตุให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษบ่อยครั้ง นอกจากนั้นยังปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ผู้เฝ้าได้เคยเมาสุราและใช้อาวุธปืนขู่ต่อว่าเพื่อนร่วมงาน ซึ่งรายงานการละทิ้งหน้าที่ราชการของตนให้ผู้บังคับบัญชาทราบ พฤติการณ์เป็นการบกพร่องในหน้าที่ราชการและประพฤตินไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ หากให้อยู่รับราชการต่อไปอาจเสียหายแก่ทางราชการ

- ในรอบปี พ.ศ. 2529 ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยและถูกผู้บังคับบัญชาลงทัณฑ์รวม 3 ครั้ง คือละทิ้งหน้าที่เวรยามประตูที่ 4 เมื่อ 10 เม.ย. 2529 ถูกลงทัณฑ์กักขัง 7 วัน ขาดราชการตั้งแต่ 15 - 24 มิ.ย. 2529 รวม 10 วัน ถูกลงทัณฑ์กักขัง 7 วัน ขาดราชการตั้งแต่ 17 - 30 ก.ค. 2529 รวม 14 วัน ถูกลงทัณฑ์กักขัง 20 วัน โดยก่อนที่ผู้ถูกกล่าวหาถูกลงทัณฑ์ในครั้งแรกนั้น ผู้ถูกกล่าวหาได้ประพฤตินบกพร่องต่อหน้าที่ราชการหลายครั้ง ผู้บังคับบัญชาและผู้ร่วมงานได้ว่ากล่าวตักเตือนลงทัณฑ์หลายครั้งก็ไม่เชื่อฟัง และต่อมาเมื่อนั้นทัณฑ์ครั้งสุดท้ายก็ยังไม่กลับตัว และละทิ้งหน้าที่เวรยามอีก 6 ครั้ง คือ 16, 17, 18, 20, 22 ก.ย. 2529 และ 1 ต.ค. 2529 ในระหว่างที่ผู้ถูกกล่าวหาถูกตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัย ผู้ถูกกล่าวหาได้ขาด

ราชการหน้าที่เวรยามไปอีก 7 ครั้ง คือวันที่ 24, 26, 27, 28, 29, 30 ต.ค.2529 และ 26 พ.ย.2529 บช.ศ. จึงสั่งให้ ผบก.รร.นรด. ดำเนินการจัดส่งตัวผู้ถูกกล่าวหาไปเข้ารับการฝึกอบรมฟื้นฟูประสิทธิภาพที่ บช.ตชด. แต่ในระหว่างที่รอกำหนดส่งตัวไปเข้ารับการฝึกอบรมฟื้นฟูประสิทธิภาพที่ บช.ตชด. ในวันที่ 21 ก.พ.2531 ปรากฏผู้ถูกกล่าวหาได้ประพฤติผิดวินัยอีกคือ ขาดเวรยามประตู 1 เมื่อ 22 พ.ย.2530 จำนวน 1 ผลัด ถูกสั่งลงทัณฑ์กักขัง 10 วัน ตามคำสั่ง ผบ.ร้อยประจำ บช.ศ.ที่ 76/2530 ลงวันที่ 11 ธ.ค.2530 ในขณะที่ถูกคุมขังอยู่ที่ห้องควบคุมของ บช.ศ. ผู้ถูกกล่าวหาได้หลบหนีที่คุมขังเมื่อ 18 ธ.ค.2530 ถึง 24 ธ.ค.2530 ต่อมาเมื่อ บช.ศ. ส่งตัวผู้ถูกกล่าวหากลับสังกัดในวันที่ 25 ธ.ค.2530 ปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาได้ไปรายงานตัวต่อต้นสังกัดในวันที่ 30 ธ.ค.2530 อันเป็นการขาดราชการไปอีก 4 วัน หลังจากรายงานตัวแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาได้ขาดเวรยามอีกเมื่อวันที่ 5 ม.ค.2531 และ 6 ม.ค.2531 รวม 2 ผลัด ต่อมาได้ขาดราชการไปตั้งแต่วันที่ 9 ม.ค.2531 - 18 ม.ค.2531 รวม 10 วัน โดยไม่มีหลักฐานอ้างอิงแต่อย่างใด พฤติการณ์และการกระทำจึงต้องด้วยมาตรา 51 แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.2521 ซึ่งถ้าให้ผู้ถูกกล่าวหาอยู่รับราชการต่อไป จะเป็นการเสียหายแก่ทางราชการ

- ไม่ค่อยสนใจในการปฏิบัติหน้าที่ ขาดเวรยามบ่อยครั้ง มักชอบเสแสร้งมัวเมาเป็นอาชุน ผู้บังคับบัญชาส่งตัวเข้าอบรมฟื้นฟูประสิทธิภาพกำลังพลแล้ว แต่เมื่อกลับจากการอบรมฯ ก็ยังปฏิบัติตนเช่นเดิม พฤติการณ์อยู่ในลักษณะที่ไม่สามารถพัฒนาตนเองได้ เห็นผู้ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการและภาพพจน์ของตำรวจ โดยส่วนรวม หากให้อยู่รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ทางราชการ

- ผู้ถูกกล่าวหา รับราชการตำรวจเมื่อปี 2521 ต่อมาผู้ถูกกล่าวหาได้ดื่มสุราและไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่เวรยามและขาดที่ราชการ ไปจนผู้บังคับบัญชาได้สั่งลงทัณฑ์หลายครั้ง กล่าวคือ ในปี 2523 จำนวน 1 ครั้ง ปี 2528 จำนวน 2 ครั้ง และผู้ถูกกล่าวหาที่ยังประพฤติตัวไม่ดีขึ้น ผู้บังคับบัญชาได้ส่งตัวไปฝึกอบรมฟื้นฟูสมรรถภาพกำลังพลที่ อ.ชะอำ จว.เพชรบุรี ในปี 2528 เมื่อกลับมาปฏิบัติหน้าที่ปรากฏว่ายังประพฤติตัวเช่นเดิม ไม่สามารถพัฒนาหรือปรับปรุงตัวให้ดีขึ้น ยังคงเสแสร้งและไม่สามารถมาปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ ขาดที่เวรยามจนผู้บังคับบัญชาได้สั่งลงทัณฑ์ทางวินัยอีกจำนวน 4 ครั้ง และในปี 2530 - 2531 ได้ประพฤติตนไม่เหมาะสมและผู้บังคับบัญชาได้กล่าวตักเตือนอีกจำนวน 5 ครั้ง พิจารณาแล้วเห็นว่าแม้ผู้ถูกกล่าวหาได้รับการล้างมลทินโทษทางวินัย จำนวน 4 ครั้ง ซึ่งถือว่าผู้ถูกกล่าวหามิได้เคยถูกลงทัณฑ์ทางวินัยในกรณีนั้น ๆ และแม้ว่าผู้บังคับบัญชาได้ส่งตัวผู้ถูกกล่าวหาไปทำการตรวจร่างกายที่ รพ.พต. แต่ไม่พบระดับแอลกอฮอล์ในเลือดก็ตาม แต่ผู้ถูกกล่าวหาให้การรับสารภาพว่าได้ดื่มสุรบบ้างบางครั้ง โดยเมื่อดื่มคราวใดจะมี

อาการอ่อนเพลีย ไม่มีแรง ลุกไม่ขึ้นทำให้ต้องขาดราชการและหน้าที่ เวรยามจนผู้บังคับบัญชาได้ลงทัณฑ์ทางวินัยหลายครั้ง และให้การว่า หลังจากวันที่ 14 เมษายน 2532 ได้หยุดดื่มสุราและตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยดีเสมอมา แต่จากการสอบสวนปรากฏว่า เมื่อวันที่ 1 - 8 มิ.ย. 2532 ผู้ถูกกล่าวหาได้ขาดราชการไปอีก และยังคงดื่มสุราเหมือนเดิม ไม่สามารถปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นได้อีกทั้งผู้บังคับบัญชาได้ยืนยันว่าหากให้ผู้ถูกกล่าวหารับราชการอยู่ต่อไปอาจจะเกิดการเสียหายต่อทางราชการได้ เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการของตน ต้องตาม พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521 มาตรา 51

- เป็นผู้ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยมีพฤติกรรมไม่สนใจและเอาใจใส่ต่อหน้าที่ราชการ ลากิจ ลาป่วยเป็นประจำ ขาดราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรบ่อยครั้ง ผู้บังคับบัญชาว่ากล่าวตักเตือนและลงทัณฑ์หลายครั้งแล้ว ก็ยังไม่ปรับปรุงตัวให้ดีขึ้น ซึ่งหากให้อยู่รับราชการต่อไป อาจเกิดการเสียหายต่อราชการได้

- เป็นผู้ประพฤติตนเกียจคร้านต่อหน้าที่ราชการ ขาดราชการเป็นประจำ ชอบดื่มสุรามินเมาจนเสียกิริยาเป็นอาชิตทั้งในและนอกเครื่องแบบ ทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์และภาพพจน์ไม่ดีมาสู่หมู่คณะ ผู้บังคับบัญชาได้ว่ากล่าวตักเตือนเป็นประจำ และได้สั่งลงทัณฑ์แล้วก็ไม่สนใจจะปรับปรุงตัวให้ดีขึ้น และในปี พ.ศ. 2532 ได้ถูกลงทัณฑ์กักขังมาแล้วรวม 3 ครั้ง รวม 75 วัน เนื่องจากขาดราชการ และดื่มสุรามินเมาจนเสียกิริยาเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติราชการ และหย่อนความสามารถในหน้าที่ราชการ ซึ่งหากให้อยู่รับราชการต่อไปอาจเกิดการเสียหายต่อราชการได้

- เคยถูกรถยนต์ชนประสาธน์ไม่ค่อยดี เป็นเหตุให้ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ เนื่องจากป่วยเป็นโรคจิต ญาติได้นำตัวไปรับการรักษาในโรงพยาบาลศรีธัญญา นายแพทย์ผู้ทำการรักษายืนยันว่าป่วยเป็นโรคจิต ต้องใช้เวลาในการรักษา จะหายปกติเมื่อใด และรับราชการต่อไปได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับอาการบำบัดรักษา ประกอบกับก็ยืนยันว่า ไม่สามารถรับทราบการแจ้งสรุปพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหาจากคณะกรรมการสอบสวนได้ เนื่องจากมีอาการทางสมองหรือทางจิต ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานฟังได้ว่าเป็นผู้หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ตามนัยมาตรา 51 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521

- เป็นผู้หย่อนความสามารถปฏิบัติงานไม่ก้าวหน้า โดยมีพฤติกรรมละทิ้งหน้าที่ราชการ (เวรวิทยุ ยามตุ้) หลังขณะปฏิบัติหน้าที่ ถูกพิจารณาทัณฑ์บ่อยครั้ง ผู้บังคับบัญชาตักเตือนสั่งสอนแล้วก็ไม่เชื่อฟัง กลับประพฤติอยู่เช่นเดิมจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน ซึ่งหากให้อยู่รับราชการต่อไปอาจเกิดการเสียหายต่อราชการได้

- ถูกลงทัณฑ์กักขัง 7 ครั้ง และเป็นผู้ที่ผู้บังคับบัญชาได้พิจารณาส่งรายชื่อเข้ารับการอบรมหลักสูตรฟื้นฟูสมรรถภาพกำลังพล จำนวน 2 ครั้ง โดยผู้บังคับบัญชาและผู้ร่วมงานยืนยันว่าเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ไม่ตรงต่อเวลา และชอบดื่มสุราเป็นประจำเกือบทุกวัน ผู้บังคับบัญชากล่าวว่าติดเดือนหลายครั้งก็ไม่สำนึกและไม่ปรับปรุงตัวให้ดีขึ้น ในระหว่างถูกสอบสวน ปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่มาปฏิบัติหน้าที่ยามสถานี วันที่ 30 กรกฎาคม 2534 เวลา 21.00 - 24.00 นาฬิกา ผลัดที่ 4 และวันที่ 1 สิงหาคม 2534 เวลา 03.00 - 06.00 นาฬิกา ผลัดที่ 2 เป็นเหตุให้การปฏิบัติหน้าที่ยามสถานีได้รับความเสียหาย ต้องจัดผู้อื่นเข้าปฏิบัติหน้าที่ยามแทน กรณีนี้ผู้บังคับบัญชาได้สั่งลงทัณฑ์กักขังเมื่อวันที่ 17 สิงหาคม 2534 มีกำหนด 7 วัน พฤศจิกายนแห่งการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาฟังได้ว่าชอบดื่มสุราเป็นอาชญา เป็นเหตุให้ไม่สามารถมาปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายหน้าที่จากผู้บังคับบัญชา ซึ่งหากให้อยู่รับราชการต่อไปอาจเกิดการเสียหายต่อราชการได้

3.2 การสั่งให้ข้าราชการตำรวจออกจากราชการ เพราะมีมลทินหรือมีหมองในกรณี

ถูกสอบสวน

ในกรณีดังกล่าวนี้ ได้มีบทบัญญัติไว้ในมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521 เป็นการเฉพาะต่างหากจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ดังนั้นจึงไม่ต้องนำบทบัญญัติในมาตรา 116 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาบังคับใช้กับข้าราชการตำรวจแต่อย่างใด

การสั่งให้ออกจากราชการตามบทบัญญัตินี้มีหลักเกณฑ์ดังนี้

- (1) เมื่อข้าราชการตำรวจผู้ใดถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และมี การตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยวินัย
- (2) ผลการสอบสวนฟังไม่ได้ความว่ากระทำผิดที่จะต้องถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก แต่มีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกลงสอบสวน
- (3) ผู้มีอำนาจ⁶ เห็นว่าหากจะให้รับราชการต่อไป อาจจะเสียหายแก่ราชการได้ ให้ดำเนินการสั่งให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุสุดทางได้ โดยให้นำหลักเกณฑ์ในการดำเนินการตามมาตรา 51 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521 มาบังคับใช้โดยอนุโลม

⁶ พระราชบัญญัติระเบียบการตำรวจ พ.ศ. 2521 มาตรา 26

สำหรับปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายและการปฏิบัติให้เป็นไปตามบทบัญญัตินี้ ให้เป็นไปเช่นเดียวกันที่ได้ศึกษาวิเคราะห์ในข้อ (1) ข้างต้น นอกจากนี้ยังมีปัญหาที่จะต้องวิเคราะห์เพิ่มเติมดังนี้

(ก) กรณีที่ตามมาตรา 52 บัญญัติไว้ว่า "ได้มีการสอบสวนตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจแล้ว" จึงมีปัญหากว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 102 และดำเนินการสอบสวนตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) จะถือว่ามี การสอบสวนตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจหรือไม่ เมื่อพิจารณาตามบทเฉพาะกาลในมาตรา 61 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521 แล้ว เห็นได้ว่าการสอบสวนตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ดังกล่าว เป็นการสอบสวนตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจด้วย

(ข) กรณีตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 102 เมื่อผลการสอบสวนได้ความเพียงว่ามีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน หากผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้สั่งตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัย จะอาศัยอำนาจตามมาตรา 110 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ไม่ได้ เพราะในกรณีที่มิมีบทบัญญัติไว้โดยเฉพาะในมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521 จึงไม่อาจนำมาตรา 116 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาอนุโลมใช้บังคับได้ ทั้งผู้ว่าราชการจังหวัดก็ไม่มีอำนาจดำเนินการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521 มาตรา 52 เนื่องจากไม่ได้กำหนดอำนาจผู้ว่าราชการจังหวัดไว้กรณีเช่นนี้ ในทางปฏิบัติผู้ว่าราชการจังหวัดจะต้องส่งเรื่องให้อธิบดีกรมตำรวจเป็นผู้พิจารณาดำเนินการตามมาตรา 52 นี้

ส่วนผู้บัญชาการหรือเทียบผู้บัญชาการ ไม่มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้าราชการตำรวจชั้นนายตบตำรวจตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 102 แต่กลับมีอำนาจสั่งให้ข้าราชการตำรวจยศ ต.ต. ออกจากราชการตามมาตรา 52 นี้ได้

จึงทำให้เกิดความสับสนกันว่าในทางวินัยผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจลงโทษได้ แต่การให้ออกเพราะมีมลทินหรือมีหมองกลับไม่มีอำนาจสั่งการได้ ตรงกันข้ามผู้บัญชาการหรือเทียบผู้บัญชาการ ไม่มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยข้าราชการตำรวจชั้นนายตบตำรวจชั้นไปได้ แต่กลับมีอำนาจสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา 52 นี้ได้ ผู้เขียนจึงเห็นควรให้มีการแก้ไขบทบัญญัตินี้ดังกล่าวโดยกำหนดให้ผู้มีอำนาจตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง เป็นผู้ที่มีอำนาจสั่งให้ออกจากราชการตามบทบัญญัตินี้ด้วย

3.2.1 องค์ประกอบในการให้ออกจากราชการ ตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการ
 ตำรวจ พ.ศ.2521 มาตรา 52 บัญญัติว่า "เมื่อข้าราชการตำรวจผู้ใดถูกกล่าวหาว่า กระทำผิด
 วินัยอย่างร้ายแรง และได้มีการสอบสวนตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจแล้ว การสอบสวนไม่ได้
 ความว่ากระทำผิดที่จะถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก แต่มีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูก
 สอบสวนนั้น ซึ่งจะทำให้รับราชการต่อไปอาจจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ก็ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา
 26 สั่งให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุดกแทนได้ ทั้งนี้ให้นำมาตรา 51 มาใช้
 บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 52 แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.2521 มิใช่เป็น
 การลงโทษทางวินัย แต่เป็นกรณีที่ข้าราชการตำรวจถูกสอบสวนในข้อหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้าย
 แรง และการสอบสวนยังไม่ได้ความชัดว่ากระทำผิดพอที่จะลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก
 แต่มีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนนั้น ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นว่า หากให้รับราชการต่อไปอาจจะ
 เป็นการเสียหายต่อทางราชการ จะดำเนินการให้ออกจากราชการได้

การดำเนินการสั่งให้ข้าราชการตำรวจออกจากราชการฐานมีมลทินหรือมีหมอง
 นี้ เป็นกรณีที่ข้าราชการตำรวจถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และการสอบสวนไม่ได้
 ความว่ากระทำผิดที่จะถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก แต่มีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูก
 สอบสวนนั้น ตามมาตรา 61 แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.2521 ซึ่งแก้ไข
 เพิ่มเติม โดยประกาศ รสช. ฉบับที่ 38 บัญญัติให้นำบทบัญญัติในหมวด 4 หมวด 5 หมวด 7 แห่ง
 พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 มาใช้บังคับ โดยอนุโลม ซึ่งกรณีที่จะนำบทบัญญัติ
 ดังกล่าวแห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 มาใช้บังคับ โดยอนุโลม นั้นต้อง
 เป็นกรณีที่ไม่มีบทบัญญัติในเรื่องดังกล่าว ใน พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521
 โดยเฉพาะกรณี จึงไม่อาจนำมาตรา 97 และ 98 ในหมวด 5 แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการ
 พลเรือน พ.ศ.2518 ในเรื่องทำนองเดียวกันนี้มาใช้บังคับ โดยอนุโลม เนื่องจาก พ.ร.บ.
 ระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.2521 ได้บัญญัติเรื่องนี้ไว้โดยเฉพาะแล้ว ประกอบกับ ประกาศ
 รสช. ฉบับที่ 38 มิได้มีการแก้ไขมาตรา 51 และมาตรา 52 แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการ
 ตำรวจแต่อย่างใด

บทบัญญัติตามมาตรานี้ ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาในการสั่งให้ข้าราชการตำรวจออกจาก
 ราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุดกแทนได้ ซึ่งจะต้องเป็นกรณีที่เข้าเงื่อนไข ดังนี้

1. มีการสอบสวนตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจแล้ว
2. การสอบสวนไม่ได้ความว่ากระทำผิดที่จะถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก
3. พฤติการณ์แห่งการกระทำผิดเข้าลักษณะมีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน

4. ผู้บังคับบัญชาเห็นว่า หากได้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายต่อทางราชการ สำหรับการดำเนินการเพื่อสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรานี้ ถือเป็นปฏิบัติเช่นเดียวกับ

มาตรา 51

สาระสำคัญในการดำเนินการตามมาตรานี้ คือ

(1) ต้องเป็นกรณีกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และมีการตั้งคณะกรรมการสอบสวนและดำเนินการสอบสวนตามประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ 1 บทที่ 3 หรือมีการตั้งคณะกรรมการสอบสวนตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 มาตรา 86 และดำเนินการสอบสวนตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) แล้ว

(2) ผลการสอบสวนไม่ได้ความว่ากระทำผิดที่จะต้องถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก แต่มีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนนั้น

(3) ผู้มีอำนาจเห็นว่า จะได้รับราชการต่อไป อาจจะเป็นการเสียหายแก่ราชการได้ จะต้องดำเนินการดังนี้ -

(ก) ถ้าผู้ถูกกล่าวหาเป็นข้าราชการตำรวจชั้นประทวนลงมา ให้ผู้มีอำนาจสั่งให้ออกจากราชการได้

(ข) ถ้าผู้ถูกกล่าวหาเป็นข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร ให้ผู้มีอำนาจส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทยพิจารณา เมื่อ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทยมีมติให้ผู้นั้นออกจากราชการ ผู้มีอำนาจจึงจะสั่งให้ออกจากราชการได้

ผู้มีอำนาจ ดังกล่าว คือ

(ก) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการตำรวจตำแหน่งผู้บัญชาการหรือเทียบผู้บัญชาการขึ้นไปออกจากราชการ

(ข) อธิบดีกรมตำรวจ มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการตำรวจตำแหน่งรองผู้บัญชาการหรือเทียบรองผู้บัญชาการลงมาออกจากราชการ

(ค) ในปัจจุบันอธิบดีกรมตำรวจได้มีคำสั่งที่ 1514/2527 ลงวันที่ 7 ธ.ค. 2537 มอบอำนาจให้รองอธิบดีผู้ทำหน้าที่รับผิดชอบงานบริหารงานบุคคล มีอำนาจสั่งให้ออกจากราชการได้ ตั้งแต่ผู้กำกับหรือเทียบผู้กำกับลงมาในทุกหน่วยงาน

ข้อสังเกต

(1) ตามมาตรา 52 ระบุว่า "ได้มีการสอบสวนตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจแล้ว" ทำให้สงสัยว่ากรณีตั้งคณะกรรมการสอบสวนตาม พ.ร.บ. ระเบียบพลเรือน พ.ศ. 2518 มาตรา 86 และดำเนินการสอบสวนตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) จะถือว่ามี การสอบสวนตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจหรือไม่ เมื่อพิจารณาตามบทเฉพาะกาล มาตรา 61 แล้ว ก็ถือได้ว่าการสอบสวน

ตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ดังกล่าว เป็นการสอบสวนตามกฎหมายว่าด้วยวินัย
ตำรวจด้วย

(2) กรณีตั้งคณะกรรมการสอบสวนตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.
2518 มาตรา 86 เมื่อผลการสอบสวนได้ความเพียงพอว่ามีมลทินหรือมีวามองในกรณี ที่ถูกสอบสวน
ก็ต้องมาดำเนินการตามมาตรา 52 นี้ ไม่อาจอนุโลมไปดำเนินการตามมาตรา 98 แห่ง
พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ได้ ฉะนั้น กรณี ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้สั่ง
ตั้งคณะกรรมการสอบสวนตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 มาตรา 86 ถ้า
ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่ากรณีมีมลทินหรือมีวามองสมควรให้ออกจากราชการ ผู้ว่าราชการจังหวัด
ก็ไม่อาจดำเนินการตามมาตรา 98 แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน ได้ ทั้งผู้ว่า
ราชการจังหวัดก็ไม่มีอำนาจดำเนินการตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521
มาตรา 52 กรณีเช่นนี้ ผู้ว่าราชการจังหวัดก็ต้องส่งเรื่องให้อธิบดีกรมตำรวจพิจารณาดำเนินการ
ตามมาตรา 52 นี้

3.2.2 เกณฑ์ในการให้ออกจากราชการ

ในการสั่งให้ออกจากราชการตำรวจออกจากราชการในกรณีนี้ก็เช่นเดียวกับ
มาตรา 51 ซึ่งไม่มีเกณฑ์ในการสั่งให้ออกเป็นมาตรฐาน แต่เป็นเรื่องดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่จะ
ใช้อำนาจดำเนินการตามมาตรา 52 โดยให้คำนึงถึง

- ก. ความเหมาะสมและสอดคล้องกับระบบคุณธรรม
- ข. ประโยชน์และนโยบายของทางราชการ
- ค. ประสิทธิภาพในการปฏิบัติราชการ
- ง. ชื่อเสียงของทางราชการ
- จ. ศรัทธาความเชื่อถือของประชาชนที่มีต่อราชการกรมตำรวจโดยส่วนรวม
- ฉ. ข้อเท็จจริงของแต่ละเรื่อง

3.2.3 ปัญหาในทางปฏิบัติ

ในการสั่งให้ข้าราชการตำรวจออกจากราชการกรณีมีมลทินมีวามองนั้น ตาม
มาตรา 52 นั้น เป็นกรณีที่ข้าราชการตำรวจถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และมีการ
ตั้งกรรมการสอบสวนขึ้นมาทำการสอบสวนตามประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี หรือมีการ
ตั้งกรรมการสอบสวนตามมาตรา 102 พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และ
ดำเนินการสอบสวนตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) แล้วผลการสอบสวนไม่ได้ความว่า

กระทำผิดที่จะต้องถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก แต่มีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน นั้น ถ้าผู้มีอำนาจเห็นว่าให้รับราชการต่อไปอาจจะเสียหายต่อทางราชการได้ ก็ให้เสนอสั่งให้ผู้นั้น ออกจากราชการต่อไป ในการปฏิบัติจะมีปัญหาในเรื่องที่ไม่มีเกณฑ์ ดังนั้น จึงทำให้เป็นอำนาจของ ผู้บังคับบัญชาที่จะใช้ดุลพินิจ ผู้บังคับบัญชาจะใช้ดุลพินิจตามความรู้สึกซึ่งเป็นอัตตวิสัยเป็นอย่างมาก ทำให้ทำลายระบบคุณธรรม ซึ่งในเรื่องการสั่งให้ข้าราชการตำรวจออกจากราชการกรณีมีมลทินหรือ มีหมองนั้นควรที่จะมีการยกเลิกไปจะดีกว่า เพราะหากมีการสอบสวน ถ้าเขามีความผิดก็ให้รับโทษ ตามสมควรแก่กรณี แต่ถ้าไม่มีความผิดแล้วยังจะมาลงโทษเขานอกจากนั้นจะไม่มีความเป็นธรรมต่อตัว ผู้ถูกกล่าวหาเท่าที่ควร

ตัวอย่าง

- มีพฤติการณ์ไม่สุจริตในเรื่องออกไปตรวจจับรถนอกสถานที่ โดยผู้บังคับ บัญชาไม่ทราบและได้มีการเปรียบเทียบกับผู้ขับรถ แต่ไม่ออกใบเสร็จรับเงินให้ในทันทีที่ได้รับเงิน ค่าปรับ ต่อมาได้นำเงินส่งคลังและออกใบเสร็จรับเงินให้ในภายหลัง แต่จากการสอบสวน ไม่ปรากฏ พยานหลักฐานที่จะยืนยันได้ว่า เจ้าหน้าที่ผู้นั้นได้รับเงินค่าปรับไว้เกินกว่าจำนวนเงินที่ระบุไว้ในใบเสร็จรับเงิน กรณีจึงถือว่าเป็นผู้มีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ซึ่งหากให้รับราชการต่อไปอาจ เป็นการเสียหายแก่ราชการ

- ลูกน้องเรียกกล่าวหาว่าเรียกและรับเงินจากรัฐจำนวน 1,000.-บาท เมื่อจังหวัด ตั้งกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ผู้กล่าวหาและพยานที่เกี่ยวข้องได้ให้ถ้อยคำตรงกันว่าได้มีการจ่ายเงินกันจริง ผู้กล่าวหาจึงได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงว่าได้รับเงินคืนจากเจ้าหน้าที่ผู้นั้นแล้ว จึงมีความประสงค์จะขอถอนเรื่องคืน

ในชั้นให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ผู้กล่าวหาและพยานที่เกี่ยวข้องได้กลับ คำให้การของตนว่า ไม่เคยมีการจ่ายเงินให้แก่กัน และที่ได้รับเงินคืนนั้นเป็นการชดเชยค่าเสียหาย ให้แก่ผู้กล่าวหาที่ได้เดินทางไปติดต่อขอรับ น.ส.3 กับเจ้าหน้าที่ดังกล่าวหลายครั้ง ส่วนสาเหตุที่ ให้การในชั้นแรกเช่นนั้น เนื่องจากความโง่เขลาที่ต้องเสียเวลาไปติดต่อหลายครั้ง แต่ยังไม่ได้รับ น.ส.3

กรณีที่ต้นพิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีที่ผู้กล่าวหาและพยานที่เกี่ยวข้องให้การกลับไปกลับมา ทำให้น่าเชื่อว่า เจ้าหน้าที่ผู้นั้นมีพฤติการณ์อันมิชอบตามที่ลูกน้องเรียกกล่าวหา แต่ได้ขอให้ผู้กล่าวหา และพยานกลับคำขึ้นสอบสวนทางวินัย ดังนั้น แม้การสอบสวนจะไม่ได้ความเป็นสัตย์ว่ากระทำจริง แต่ถือได้ว่าเป็นผู้มีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ซึ่งจะให้รับราชการต่อไปอาจจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

- ถูกลงโทษให้ออกจากราชการฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง กรณีเรียกเงินจำนวน 1,000.-บาท จากพระครูวิธาน

ก. พ. พิจารณาเห็นว่าพยานหลักฐานยังไม่พอว่าเจ้าหน้าที่ผู้นี้เรียกเงินจริง เนื่องจากมีพระครูวิธานแต่เพียงผู้เดียวที่ให้การว่าเจ้าหน้าที่ผู้นี้เรียกเงิน ส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับการได้เงินจำนวนดังกล่าวมาอย่างไรนั้น พระครูวิธานก็ได้ให้การแต่ละครั้งแตกต่างกัน ไม่แน่นอน อย่างไรก็ตามเจ้าหน้าที่ผู้นี้ได้ยอมรับว่าตนรู้จักกับพระครูวิธานดี และรับว่าในวันเกิดเหตุตนได้พบกับพระครูวิธานในที่เกิดเหตุด้วย จึงถือว่าเป็นผู้มีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน

- ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องพาผู้ต้องหาหลบหนีไปจากการควบคุม
- มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องสมคบกับลูกจ้างแผนกรถแทรกเตอร์กระทำการทุจริตเบิกอะไหล่รถแทรกเตอร์คลังพัสดุ แล้วไม่นำเอาไปใช้งาน กลับนำไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว

การสอบสวนได้ความว่า เจ้าหน้าที่ผู้นี้เป็นผู้ขับรถยนต์ไปรับอะไหล่รถแทรกเตอร์ ซึ่งลูกจ้างแผนกรถแทรกเตอร์ ร่วมกันเบิกจากคลังพัสดุโดยทุจริต แม้ไม่มีพยานหลักฐานแน่ชัดว่าเจ้าหน้าที่ผู้นี้มีส่วนได้เสียในการนี้ก็ตาม พฤติการณ์น่าจะเชื่อว่ามีส่วนรู้เห็นและร่วมกระทำการทุจริตด้วย ถือได้ว่าเป็นผู้มีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ซึ่งหากให้รับราชการต่อไปอาจจะเป็นการเสียหายแก่ราชการได้

- ถูกกล่าวหาว่าสมคบกับพ่อค้าไม้ทำการตัดฟันไม้ในป่าสงวนแห่งชาติ เทือกเขาบรรพตทองที่ตำบลปะเหลียน อำเภอปะเหลียน จากการสอบสวนได้ความว่า เจ้าหน้าที่ผู้นี้ได้ทำการตรวจยึดไม้ของกลางจำนวน 157 ท่อน ปริมาตร 215.78 ม³ ที่ตำบลปะเหลียน อำเภอปะเหลียน แต่ไม่ได้ตัวผู้กระทำความผิด โดยได้ทำการตรวจยึดไม้ดังกล่าวเสร็จในวันเดียว แต่รายงานผู้บังคับบัญชาและร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนว่าทำการตรวจยึดไม้หลายวัน แล้วเจ้าหน้าที่ผู้นี้ได้ทยอยส่งคดีเป็นคดี ๆ ทำให้ปริมาตรไม้ของกลางแต่ละคดีไม่เกิน 25.00 ม³ จำนวน 8 คดี เกิน 25.00 ม³ จำนวน 1 คดี เพื่อเปิดโอกาสให้พ่อค้าไม้รับซื้อคืนจากทางราชการได้ แม้จะไม่มีพยานหลักฐานชัดแจ้งว่าเจ้าหน้าที่ผู้นี้สมคบกับพ่อค้าไม้ทำการตัดฟันไม้ในป่าสงวนแห่งชาติ แต่พฤติการณ์น่าจะเชื่อว่าเป็นการเปิดโอกาสให้พ่อค้าไม้แสวงหาประโยชน์จากการซื้อคืนไม้ของกลางจากองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ได้สะดวกขึ้น หากแต่ไม่บรรลุผล เนื่องจากจังหวัดตรังได้สั่งให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ให้นำไม้ของกลาง ออกประมูลจำหน่ายนอกเขตจังหวัดตรัง พฤติการณ์ถือได้ว่าเป็นผู้มีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ซึ่งหากให้รับราชการต่อไปอาจจะเป็นการเสียหายแก่ราชการได้

- ได้ดำเนินการจัดซื้อวัสดุโภชนาการ ในเขตท้องที่อำเภอ โนนสัง ไม่ถูกต้องมาตั้งแต่ต้น

รวมทั้งการจัดส่งหลักฐานต่าง ๆ เพื่อประกอบการจ่ายเงิน และเมื่อได้รับเงินไปแล้วก็มีการเบิกเงินไปซื้อเป็นตรา ๆ ไป แต่ไม่มีหลักฐานการจัดซื้อ และจากหลักฐานการเบิกจ่ายเงินจากธนาคารแสดงให้เห็นว่าเมื่อเบิกเงินไปแล้วไม่ได้นำไปซื้อวัสดุโภชนาการทั้งหมด จะต้องมียังเงินเหลืออยู่ เพราะปรากฏว่ามีการนำเงินไปฝากคืน 4,000.-บาท เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2527 หลังจากที่เบิกเงินงวดก่อนมาเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2526 พยานหลักฐานดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าเจ้าหน้าที่ผู้ได้นำเงินที่เหลือจากการจัดซื้อวัสดุโภชนาการจำนวน 4,000.-บาท เก็บไว้กับตัวเองเป็นเวลา 79 วัน นอกจากนั้นยังปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ผู้ได้นำวัสดุโภชนาการให้ตำบลต่าง ๆ ล่าช้าและจ่ายให้บางตำบลไม่ครบถ้วนพฤติการณ์ส่งไปในทางทุจริต แต่การสอบสวนไม่ปรากฏพยานหลักฐานแน่ชัดว่าเจ้าหน้าที่ผู้ได้ทำการหาผลประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น หากแต่มีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ซึ่งจะให้รับราชการต่อไปอาจจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

- ทำการตรวจรถยนต์ซึ่งนำคณะอาจารย์วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จกลับจากสิงคโปร์ เข้ากรุงเทพฯ และได้ถูกกล่าวหาว่าเรียกหรือเอาเงินจากคณะข้าราชการดังกล่าวเป็นค่าผ่านด่านจำนวน 1,000.-บาท

ทางสอบสวนได้ความเพียงว่า คนขับรถได้ไปบอกอาจารย์ในคณะเดินทางว่า เจ้าหน้าที่ผู้ต้องการเงินค่าผ่านด่าน 1,000.-บาท คณะอาจารย์จึงมอบเงินจำนวนดังกล่าวให้ไป ซึ่งคนขับรถไม่ได้มอบเงินนั้นให้เจ้าหน้าที่ดังกล่าว แต่ได้มอบของเงินให้กับเจ้าหน้าที่คุมสมุดตรวจรถ ซึ่งคนขับรถได้ให้การในชั้นสอบสวนว่า เมื่อได้มอบของเงินให้เจ้าหน้าที่คุมสมุดตรวจรถไปแล้วเจ้าหน้าที่ผู้ได้นำเงินไปฝากคืนให้ตน โดยไม่ได้เอาเงินนั้นไว้

แม้พยานหลักฐานยังไม่พอที่จะรับฟังโดยปราศจากข้อสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ผู้ได้กระทำผิดจริงตามที่ถูกกล่าวหา แต่ข้อเท็จจริงได้ความว่า ในชั้นแรกคณะอาจารย์ได้แสดงหลักฐานการเสียหายให้ดู และได้ขอหรือให้งดเว้นการตรวจของเพราะต้องรีบเดินทาง แต่เจ้าหน้าที่ผู้ยื่นยันที่จะทำการตรวจ และพูดเป็นทำนองว่าของมากมายเสียหายน้อย บ่าย 3 โมงถึงจะเสร็จ และเจ้าหน้าที่ผู้รับว่าขณะที่อยู่บนหลังคารถได้มีการพูดกับคนขับรถเกี่ยวกับเรื่องเงิน โดยอ้างว่าคนขับรถเสนอให้เองและตนปฏิเสธ แต่แล้วเมื่อเปิดฝาใบตรวจดูกระเป๋า 2 - 3 ใบก็เลิกตรวจ พฤติการณ์ถือได้ว่ามีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ซึ่งหากให้รับราชการต่อไปอาจจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

- มีกรณีถูกกล่าวหาว่าได้เบิกจ่ายเงินค่าน้ำมันเชื้อเพลิง แล้วไม่นำไปชำระแก่ร้านค้า แต่เก็บเงินดังกล่าวไว้ประโยชน์ส่วนตัว

จากการสอบสวน ข้อเท็จจริงได้ความว่าเจ้าหน้าที่ผู้ได้เบิกเงินค่าน้ำมันเชื้อเพลิงและน้ำมันหล่อลื่นจากร้านค้าเป็นจำนวนเงิน 14,600.-บาท แต่มิได้นำเงินจำนวนดังกล่าวไปชำระให้

แก่ร้านค้า ทั้งที่ร้านค้าได้ทวงถามแล้ว กระทั่งมีการร้องเรียน และดำเนินการสอบสวน เจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งได้นำเงินไปชำระแก่ร้านค้า ในชั้นสอบสวนนี้ เจ้าของร้านให้การยืนยันว่า เจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งได้มาขอใบเสร็จรับเงินไปก่อน โดยอ้างว่าจะนำไปเป็นหลักฐานขอเบิกเงินจากคลังจังหวัดร้อยเอ็ด ทางร้านจึงออกใบเสร็จให้ไป แต่บันทึกไว้ในใบส่งของว่ามีได้ชำระเงิน และต่อมา เจ้าของร้านค้าได้ติดตามทวงถามหลายครั้งก็ยังไม่ได้รับชำระ ในภายหลังเจ้าของร้านค้าได้กลับคำให้การเดิมว่า เจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งได้นำเงินค่าน้ำมันเชื้อเพลิงมาชำระแล้ว แต่ทางร้านค้ายินยอมให้เจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งกุมเงินจำนวนนั้นไปเป็นการส่วนตัว

แม้พยานหลักฐานยังไม่แน่ชัดว่า เจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งกระทำความผิดที่จะลงโทษถึงให้ออก ปลดออก หรือ ไล่ออก แต่พฤติการณ์ถือได้ว่ามีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ซึ่งหากให้อยู่รับราชการต่อไปอาจจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

- ร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้ต้องหานั้นถึงแก่ความตาย ผลการสอบสวนไม่ได้ความว่ากระทำความผิดที่จะถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือ ไล่ออก แต่มีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน โดยมีพยานหลายคนให้การว่า ได้นำตัวผู้ต้องขังไปและได้ใช้กำลังทำร้ายผู้ต้องหา อย่างไรก็ตาม คำให้การของพยานเหล่านี้ยังไม่สอดคล้องกันในเรื่องการทำร้ายร่างกาย และผลการดำเนินคดีอาญากรณีนี้ ศาลจังหวัดสุราษฎร์ธานีได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้อง เนื่องจากพยานโจทก์ยังไม่เพียงพอที่จะพิสูจน์ได้ว่าบุคคลทั้งสามกระทำความผิดจริง

- ตามวันเวลาที่เกิดเหตุ ได้มีคนร้ายจำนวน 5 คน ทำการปล้นทรัพย์รถยนต์บรรทุกขาวโปกด แล้วใช้อาวุธปืนยิงนายทวี ระโหลฐาน คนขับรถถึงแก่ความตาย และ ส. เด็กท้ายรถบาดเจ็บสาหัส ต่อมา 26 ม.ค. 2527 เจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับกุมตัวผู้ถูกกล่าวหาโดยกล่าวหาว่าร่วมกับพวกที่หลบหนีทำการปล้นทรัพย์ ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาและพยายามฆ่าผู้อื่น จากการสอบสวนมี นาย ส. ประจักษ์พยานให้การยืนยันว่าจำหน้าและคำทวนรูปพรรณของผู้กระทำผิดได้ เมื่อจัดให้พยานชี้ตัวปรากฏว่า สามารถชี้ตัวผู้ถูกกล่าวหาได้ถูกต้อง ประกอบกับก่อนเกิดเหตุมีผู้พบเห็นผู้ถูกกล่าวหาที่บพวกรวม 5 นาย นั่งอยู่ศาลาพักหรือบนทางไปที่เกิดเหตุ แม้ผู้ถูกกล่าวหาจะให้การปฏิเสธโดยอ้าง ที่อยู่และมีพยาน 2 ปาก ให้การ ว่าในช่วงแต่เวลา 23.00 น. ของวันเกิดเหตุ ถึง 02.00 น. ของ 23 ธ.ค. 2526 ผู้ถูกกล่าวหาได้นั่งดื่มสุรากับบพวกรวม 5 นาย แต่พยานทั้งสองปากนี้ ตามรายงานของพนักงานสอบสวนว่ามีความประพฤติไม่เรียบร้อย เคยต้องหาคดีร่วมกันทำการปล้นทรัพย์ และรู้จักกับผู้ถูกกล่าวหามาก่อน ซึ่งอาจจะให้การไปในทำนองช่วยเหลือผู้ถูกกล่าวหา จึงมีน้ำหนักน้อยไม่น่ารับฟังจากข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานน่าเชื่อว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดตามข้อกล่าวหา แม้ผลคดีถึงที่สุดโดยศาลฎีกาพิพากษายกฟ้องก็ตาม แต่พฤติการณ์การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาอยู่ในลักษณะมีมลทินหรือ

มีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน หากให้คงอยู่รับราชการต่อไปอาจจะเป็นการเสียหายแก่ทางราชการ จึงให้ออกจากราชการ

- ตามวันเวลาที่เกิดเหตุ ขณะที่ ช. และ จ. ได้พากันเดินไปที่ร้านอาหาร "พจนโกษา" กันไต่เนิน ได้มีผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งมีอาการมีเมมาสุราเดินเข้ามาหา ช. แล้วใช้เท้าถีบเตะ ใช้มือ ตบหน้า กับใช้อาวุธปืนพกสั้นตีศีรษะ ช. และ จ. เข้าหามก็ถูกผู้ถูกกล่าวหาใช้เท้าเตะ และใช้อาวุธปืนตีทำร้าย ต่อมาได้มีคนเข้าห้ามปราม ผู้ถูกกล่าวหาจึงหยุดทำร้าย ช. และ จ. และใช้อาวุธปืนยิงขึ้นฟ้า 1 นัด เป็นการขู่ จากนั้น นาย ช. กับพวก ก็พากันไปแจ้งความกับ พงส. สก. อ. สามชุก และให้ถ้อยคำยืนยันว่ารู้จักผู้ถูกกล่าวหามาก่อนและจำได้ ต่อมาเมื่อจัดให้มีการชี้ตัวผู้ต้องหา โดยให้ผู้ถูกกล่าวหาขึ้นเข้าแถวร่วมกับบุคคลอื่นแล้วให้ ช. กับพวก ทำการชี้ตัว ปรากฏว่า ช. กับพวก ไม่มีผู้ใด ต่างยืนยันว่าไม่มีตัวผู้ถูกกล่าวหาอยู่ในแถวของผู้ที่ยื่นให้ชี้ตัว ผลการดำเนินคดีอาญาเรื่องนี้ พงส. สก. อ. สามชุก ได้มีความเห็นสั่งไม่ฟ้องผู้ถูกกล่าวหา คดีถึงที่สุดโดยพนักงานอัยการจังหวัดสุพรรณบุรี มีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ถูกกล่าวหา ตามหนังสือที่ สพ 0027/363 ลง 21 มี.ค. 2531 และที่ สพ 0027/7 ลง 5 ม.ค. 2531 ตร. พิจารณาแล้วเห็นว่า จากการสอบสวนนำชื่อผู้ถูกกล่าวหาได้ทำร้ายร่างกาย ช. กับพวก ได้รับบาดเจ็บจริง ผลการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์ รพ. สามชุก อันเป็นการกดขี่ข่มเหงราษฎร แต่เนื่องจากพยานไม่ชี้ตัวและประกอบกับผลคดี พนักงานอัยการได้มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ถูกกล่าวหา พฤติการณ์การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาตกอยู่ในลักษณะมีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน หากให้คงอยู่รับราชการต่อไปอาจจะเป็นการเสียหายแก่ทางราชการได้ จึงให้ผู้ถูกกล่าวหาออกจากราชการ

- ถูกกล่าวหาว่า ร่วมกับพวกค้ายาเสพติดให้โทษ (เฮโรอีน) เหตุเกิดเมื่อวันที่ 11 ก.พ. 2529 ที่ อ. หาดใหญ่ และ อ. เมือง จว. สงขลา ซึ่ง ผบช. ตชด. ได้มีคำสั่งที่ 439/2529 ลงวันที่ 12 ก.ย. 2529 ตั้งกรรมการสอบสวน

ตร. พิจารณาแล้วเห็นว่า ทางวินัยจากการสอบสวนพยานหลักฐานประกอบพฤติการณ์แวดล้อม นำเชื่อว่าผู้ถูกกล่าวหาทั้งสองมีส่วนรู้เห็นเกี่ยวข้องกับในการกระทำผิดในกรณีที่ถูกกล่าวหาด้วย แม้พยานหลักฐานจะยังไม่สามารถยืนยันได้ความเป็นสัจจะว่า ผู้ถูกกล่าวหาทั้งสองกระทำผิดตามข้อกล่าวหาก็ตาม แต่พฤติการณ์และการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาทั้งสองตกอยู่ในลักษณะมีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ซึ่งจะให้รับราชการต่อไปอาจจะเป็นการเสียหายแก่ทางราชการได้ จึงให้ออกจากราชการ

- พยานหลักฐานฟังได้ว่า เมื่อ 4 ส.ค. 2529 ระหว่างเวลา 18.00 น. - 24.00 น. ผู้ถูกกล่าวหาจะต้องปฏิบัติหน้าที่เป็นยามคลังจังหวัดสมุทรปราการ แต่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้ปฏิบัติ

หน้าที่จะถูกผู้บังคับบัญชาลงโทษกักขามสถานี 3 ผลัด ต่อมาเมื่อ 14 ส.ค.2529 ผู้ถูกกล่าวหาได้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจ สภ.อ.เมืองกำแพงเพชร และ สภ.อ.เมืองสมุทรปราการ จับกุมตัวดำเนินคดีฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน เหตุเกิดเมื่อ 4 ส.ค.2529 เวลาประมาณ 23.00 น. ที่ ต.โกสัมภี อ.เมือง จว.กำแพงเพชร ผู้ถูกกล่าวหาปฏิเสธโดยอ้างว่าในวันเวลาเกิดเหตุ ผู้ถูกกล่าวหาป่วยเป็นไข้หวัด โดยพักรักษาตัวอยู่ที่บ้านของ ม. ซึ่งเป็นพี่สาวอยู่ในเขต อำเภอเมืองสมุทรปราการ และผลทางคดีปรากฏว่า ศาลจังหวัดกำแพงเพชร พิพากษายกฟ้องผู้ถูกกล่าวหาตามคดีหมายเลขดำที่ 2635/2529 คดีหมายเลขแดงที่ 788/2530 ลง 1 พ.ค.2530 พิจารณาแล้วเห็นว่า จากการสอบสวนไม่มีประจักษ์พยานหลักฐานยืนยันเป็นที่แน่ชัดว่าผู้ถูกกล่าวหาได้ร่วมกับพวกใช้อาวุธปืนยิงผู้อื่น จนถึงแก่ความตายในวันเวลาเกิดเหตุ คงมีแต่พยานแวดล้อมที่วิเคราะห์แล้วน่าจะเชื่อว่าผู้ถูกกล่าวหาได้วางแผนล่วงหน้าเดินทางไปที่ จว.ตาก และเข้าไปเกี่ยวข้องโดยตรง เพื่อกระทำความผิดดังกล่าว แม้ผลคดีไม่สามารถยืนยันการกระทำผิดของผู้ถูกกล่าวหาได้ก็ตาม แต่พฤติการณ์กระทำตกอยู่ในลักษณะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน หากให้คงอยู่รับราชการต่อไปอาจจะเกิดการเสียหายแก่ทางราชการได้ จึงให้ออกจากราชการ

- พยานหลักฐานฟังได้ว่า ตามวันเวลาที่เกิดเหตุ ได้มีคนร้ายใช้อาวุธปืนยิง ส. ถูกที่บริเวณหัวแม่เท้าได้รับบาดเจ็บ หลังเกิดเหตุแล้วมีเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจ สภ.อ.เมืองสมุทรสงคราม มาอยู่ที่เกิดเหตุ ส. ได้ชี้และยืนยันว่า ผู้ถูกกล่าวหาเป็นคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงตน เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงจับกุมตัวผู้ถูกกล่าวหาพร้อมด้วยของกลางอาวุธปืนพกสั้น ขนาด .38 ที่ถืออยู่ในมือ โดยกล่าวหาว่าพยายามฆ่าผู้อื่น นำส่ง พงส.สภ.อ.เมืองสมุทรสงคราม ดำเนินคดีผลคดีถึงที่สุดโดยพนักงานอัยการจังหวัดสมุทรสงคราม ได้มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ถูกกล่าวหาตามหนังสือที่ สส 0025/1378 ลง 15 ก.ค.2529 โดยปรากฏหลักฐานในสำนวนคดีอาญาว่า ส. ไม่ยืนยันว่าผู้ที่ยิงตนเป็นผู้ถูกกล่าวหา ตร. พิจารณาแล้วเห็นว่า ในคำให้การครั้งแรก ส. ยืนยันว่าผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ใช้อาวุธปืนยิงตน แต่เมื่อมีการสั่งให้สอบเพิ่มเติมเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงว่าคำให้การครั้งใดเป็นความจริง ก็ปรากฏว่าไม่สามารถทำการสอบสวนได้ โดยให้เหตุผลว่าพยานได้หลบหนีไปทำงานในประเทศตะวันออกกลาง สำหรับอาวุธปืนของกลางที่เจ้าหน้าที่ยึดไว้พร้อมด้วยกระสุนจำนวน 6 นัด ครบเต็มจำนวนลูกไม่อันแสดงได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้ใช้อาวุธปืนยิงในขณะที่เกิดเหตุ นั้น น่าเชื่อว่าได้จัดทำขึ้นภายหลัง เพราะจากการตรวจพิสูจน์พบว่า มีเขม่าดินปืนอยู่ในลำกล้อง แสดงว่าอาวุธปืนกระบอกดังกล่าวได้มีการใช้ยิงมาแล้ว จากข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานมีเหตุอันควรเชื่อโดยปราศจากข้อสงสัยว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดจริงตามที่ผู้ถูกกล่าวหาเพียงแต่พยานหลักฐานชั้นสอบสวน ได้ถูกเปลี่ยนแปลง แม้ทางคดีอาญาพนักงานอัยการจะมีคำสั่ง

เด็ดขาดไม่ฟ้องก็ตาม แต่พฤติการณ์การกระทำตกอยู่ในลักษณะมีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน หากให้คงอยู่รับราชการต่อไปอาจเกิดการเสียหายแก่ทางราชการได้ จึงให้ออกจากราชการ

- ถูกกล่าวหาว่า ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่น ได้ประโยชน์ที่มิควรได้ และกระทำหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการที่เป็นความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก เหตุเกิดในช่วงเดือน พฤศจิกายน 2527 ที่กรุงเทพมหานคร และสหรัฐอเมริกา กรมตำรวจได้มีคำสั่งที่ 906/2532 ลงวันที่ 31 กรกฎาคม 2532 ตั้งกรรมการสอบสวนแล้ว พยานหลักฐานนึ่งได้ว่า เมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม 2532 สำนักงานปราบปรามยาเสพติดสหรัฐอเมริกา ประจำประเทศไทย ได้ส่งหมายจับของศาลชั้นต้นแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา เขตนิวยอร์กตะวันออก ให้จับกุมผู้ถูกกล่าวหา โดยระบุว่ากระทำความผิดฐานสมคบนำเฮโรอีนเข้าประเทศสหรัฐอเมริกา จัดจำหน่ายเฮโรอีนในประเทศไทย โดยรู้ว่าเฮโรอีนดังกล่าวจะนำเข้าประเทศสหรัฐอเมริกา นำเฮโรอีนเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาและครอบครองเฮโรอีนเพื่อจำหน่าย ซึ่งจากการสอบสวนไม่มีประจักษ์พยานให้การยืนยันการกระทำผิด ทำให้พยานหลักฐานไม่เพียงพอที่จะลงโทษทางอาญาหรือทางวินัยได้ แต่พฤติการณ์การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาตกอยู่ในลักษณะมีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน หากให้คงอยู่รับราชการต่อไป อาจเกิดการเสียหายแก่ทางราชการ กรมตำรวจได้เสนอเรื่องให้อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย พิจารณาในการประชุมครั้งที่ 7/2533 เมื่อวันที่ 6 มิถุนายน 2533 ฐานมีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน

- ถูกกล่าวหาว่า ไปทำการตรวจค้นบ้านของประชาชนพบกองไม้แปรรูป แต่ไม่จับกุมผู้ต้องหา โดยเรียกรับเงินจากผู้ต้องหา 15,000.-บาท แม้ผลการสอบสวนของคณะกรรมการขาดพยานหลักฐานที่จะเป็นเครื่องชี้ยืนยันการกระทำผิดได้อย่างแน่ชัด แต่พฤติการณ์ของผู้ถูกกล่าวหาที่ตกอยู่ในลักษณะมีมลทินหรือมีหมอง จึงให้ออกจากราชการ

- ถูกกล่าวหาว่า ไม่รักษาวินัย โดยเคร่งครัด อาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตน ไม่ว่าจะโดยตรงหรือทางอ้อม หาผลประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ กระทำหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

- เมื่อวันที่ 16 ต.ค.2529 เวลาประมาณ 02.00 น. จนท.ป่าไม้ ได้ออกตรวจปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ร.บ.ป่าไม้ ตามคำสั่งของป่าไม้เขต จว. เชียงใหม่ เห็นรถยนต์บรรทุกไม้แปรรูปวิ่งผ่านมาตามเส้นทางจึงเรียกให้หยุด แต่รถคันดังกล่าวไม่ยอมหยุดให้ตรวจ จนท.ป่าไม้ จึงขับรถยนต์ไล่ติดตามไป และไปเห็นรถยนต์คันดังกล่าวที่เข้าไปจอดใน สภ.ต.บ้านภาค มีชาย

2 คน ลงมาจากรถ หนึ่งในสองคนนั้นคือผู้ถูกกล่าวหา ขอร้องไม่ให้ทำการจับกุม ต่อมา มีชายอีก 3 - 4 คน เดินออกมาจากบ้านพักหลัง สภ.ต.บ้านภาค เข้ามารายล้อมรถยนต์ของ จนท.ป่าไม้ และพูดจาข่มขู่ จนท.ป่าไม้ ได้ตรวจดูไม้ที่บรรทุกมาแล้วเป็นไม้แปรรูปที่ไม่มีรอยประทับตราแต่อย่างใด ยังไม่ได้ตรวจโดยละเอียดจึงไม่ทราบชนิดของไม้ดังกล่าว แต่เห็นว่ามีไม้แปรรูปบรรทุกอยู่บนรถยนต์ของผู้ถูกกล่าวหา เป็นไม้แปรรูปผ่าซีกค่อนข้างกลม ขาวประมาณ 2 เมตรเศษ รวมกัน เต็มกระบะรถยนต์ ปริมาตรประมาณ 0.80 ม.³ ขณะที่เจรจาอยู่นั้น ชายคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้มาจับรถยนต์บรรทุกไม้ ใช้กุญแจสำรองขี้นรถยนต์บรรทุกไม้หลบหนีออกจาก สภ.ต.บ้านภาคไป หลังจากนั้น จนท.ป่าไม้ ได้ขับรถออกติดตามแต่ไม่ทัน ครั้นต่อมาในวันที่ 16 ต.ค.2529 เวลาประมาณ 07.30 น. จนท.ป่าไม้ นำผู้ต้องหาและของกลางรายอื่น ไปส่งพนักงานสอบสวน สภ.อ.สันป่าตอง ได้พบรถยนต์คันดังกล่าวที่ขับขึ้นหลบหนีไปในวันเกิดเหตุจอดอยู่ที่ สภ.อ.สันป่าตอง และพบผู้ถูกกล่าวหาที่ขอร้องไม่ให้จับกุมรถบรรทุกไม้ในวันเกิดเหตุด้วย จนท.ป่าไม้ จำได้ว่าเป็นผู้ถูกกล่าวหา จึงรายงานให้ผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นทราบพฤติการณ์และการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาหากจะให้อยู่รับราชการต่อไปอาจจะเป็นการเสียหายต่อทางราชการได้ จึงให้ออกจากราชการ

- ถูกกล่าวหาว่าต้องหาคดีอาญาฐานร่วมกันลักทรัพย์หรือรับของโจร (อาวูฐป็น ปลย. 11 เอช เค 33 หมายเลข 035330 และ 00019 ของทางราชการ) เหตุเกิดเมื่อวันที่ 30 พ.ค.- 2 มิ.ย.2529 เวลากลางคืน ที่กองร้อย 7 กก.ตชด.เขต 7 (เดิม) ต.หนองหญ้าปล้อง อ.หนองหญ้าปล้อง จว.เพชรบุรี และ ผกก.ตชด.เขต 7 ได้มีคำสั่งที่ 257/2529 ลงวันที่ 9 ก.ค.2529 ตั้งกรรมการสอบสวน ให้ ตร.พิจารณา

ตร. พิจารณาแล้วเห็นว่า ในทางคดีอาญาแม้ว่าจะถึงที่สุด โดยพนักงานอัยการได้มีคำสั่งเด็ดขาดสั่งไม่ฟ้องเพราะหลักฐานไม่พอก็ตาม แต่ทางวินัยจากการสอบสวนพยานหลักฐานประกอบกับพฤติการณ์แวดล้อม เชื่อว่าผู้ถูกกล่าวหามีส่วนรู้เห็นเกี่ยวข้องในการกระทำผิดในกรณีที่ถูกกล่าวหานี้ด้วย แม้พยานหลักฐานจะรับฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดตามข้อกล่าวหาที่ตามแต่พฤติการณ์ และการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาตกอยู่ในลักษณะมีมลทินหรือมีหม่อมในกรณีที่ถูกสอบสวน ซึ่งจะให้รับราชการต่อไปอาจจะเป็นการเสียหายต่อทางราชการได้ จึงให้ออกจากราชการ

- ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยต้องหาคดีอาญาฐานร่วมกันกับพวกปล้นทรัพย์ เหตุเกิดเมื่อวันที่ 1 กันยายน 2524 เวลาประมาณ 20.00 น. ที่ถนนปลวกสูง ตำบลบ้านนา อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจิตร มีคำสั่งที่ 162/2524 ลงวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2524 ตั้งกรรมการสอบสวน และกองบัญชาการตำรวจภูธร 3 มีคำสั่งที่ 48/2524 ลงวันที่ 3 มีนาคม 2524 ให้ผู้ถูกกล่าวหาพักราชการ ทางคดีอาญาผลคดีถึงที่สุด โดยศาลจังหวัด

พิจิตร พินักษายกฟ้อง ทางวินัย คณะกรรมการเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหามิได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหา ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจิตร จึงมีคำสั่งที่ 2090/2526 ลงวันที่ 17 ตุลาคม 2526 ให้ผู้ถูกกล่าวหา กลับเข้ารับราชการตามเดิม

กรมตำรวจพิจารณาแล้วเห็นว่า ในชั้นสอบสวนคดีอาญา ผู้ถูกกล่าวหาให้การรับสารภาพ และตามรายงานคนต้องคดีผู้ถูกกล่าวหาที่รับว่าได้ปล้นจริง และมีประจักษ์พยานยืนยันว่าเห็นผู้ถูกกล่าวหาแต่งกายชุดสีเขียว สะพายปืนคาร์บิน นั่งดื่มสุรากับเพื่อนอีก 2 คน ในบริเวณที่เกิดเหตุ ใกล้เคียงกับเวลาที่เกิดเหตุ ถึงแม้ว่าทางคดีศาลจะพิพากษายกฟ้อง กรมตำรวจได้เสนอสำนวนให้กระทรวงมหาดไทยพิจารณา และที่ประชุม อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทย ครั้งที่ 9/433 เมื่อวันที่ 12 กรกฎาคม 2533 พิจารณาแล้วมีมติให้ผู้ถูกกล่าวหาออกจากราชการ ฐานมีมลทินมัวหมอง จึงให้ออกจากราชการ

- ถูกกล่าวหาว่าไม่ประพฤติตนให้เคร่งครัดต่อมรรยาทและระเบียบแบบแผนของตำรวจ เลินเล่อต่อหน้าที่ราชการ และประพฤติตนไม่สมควร เหตุเกิดเมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 2531 ระหว่างเวลา 03.40 น. - 09.00 น. ที่ท่าอากาศยานกรุงเทพมหานคร แขวงตลาดบางเขต เขต บางเขน กรุงเทพมหานคร กองกำกับการ 2 กองบังคับการตรวจคนเข้าเมือง ได้มีคำสั่งที่ 31/2532 ลงวันที่ 29 สิงหาคม 2532 ตั้งกรรมการสอบสวนแล้ว ข้อเท็จจริงได้ว่าตามวันเวลาที่เกิดเหตุ ขณะผู้ถูกกล่าวหาปฏิบัติหน้าที่ตรวจหนังสือเดินทางขาออก ได้ประทับตราขาออกเป็นรหัส เอ.145 ซึ่งเป็นตราประจำตัวของผู้ถูกกล่าวหาลงในหนังสือเดินทาง เลขที่ เอส 018131 ให้กับนางจาน ยี เหล็ง เดินทางออกนอกราชอาณาจักรไทย ต่อมาวันที่ 23 มีนาคม 2532 นางจาน ยี เหล็ง ได้เดินทางกลับเข้ามาในราชอาณาจักร เจ้าหน้าที่ตรวจพบว่าใช้หนังสือเดินทางปลอม โดยมีชื่อในหนังสือเดินทางว่า นางพรณี สุวินัย พิจารณาแล้วเห็นว่าในชั้นรายงานชี้แจงผู้ถูกกล่าวหาปฏิเสธว่าไม่ใช่ตราของตน ในชั้นสอบสวนทางวินัยรับว่าเป็นตราของตน แต่ใครนำไปประทับไม่ทราบ เมื่อสอบสวนเพิ่มเติมผู้ถูกกล่าวหาที่รับอีกกว่าเป็นผู้เขียนรายการลงในบัตร ตม.6 ไว้ก่อนแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาจะมาเขียนรายการลงในบัตร ตม.6 โดยไม่ตรวจสอบถึงความความเป็นมาให้แน่ชัดก่อนว่าเป็นอย่างไร ประกอบกับหลักฐานปรากฏว่าในระหว่างวันที่ 6 - 26 ตุลาคม 2531 ผู้ถูกกล่าวหาได้ประทับตราหนังสือเดินทางปลอมถึง 12 เล่ม จากการสอบสวนเชื่อว่าผู้ถูกกล่าวหาทุจริต แม้จะไม่มีพยานหลักฐานยืนยันโดยแน่ชัด แต่พฤติการณ์การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาตกอยู่ในลักษณะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน หากให้คงอยู่รับราชการต่อไปอาจจะเกิดการเสียหายต่อทางราชการได้ จึงให้ออกจากราชการ